

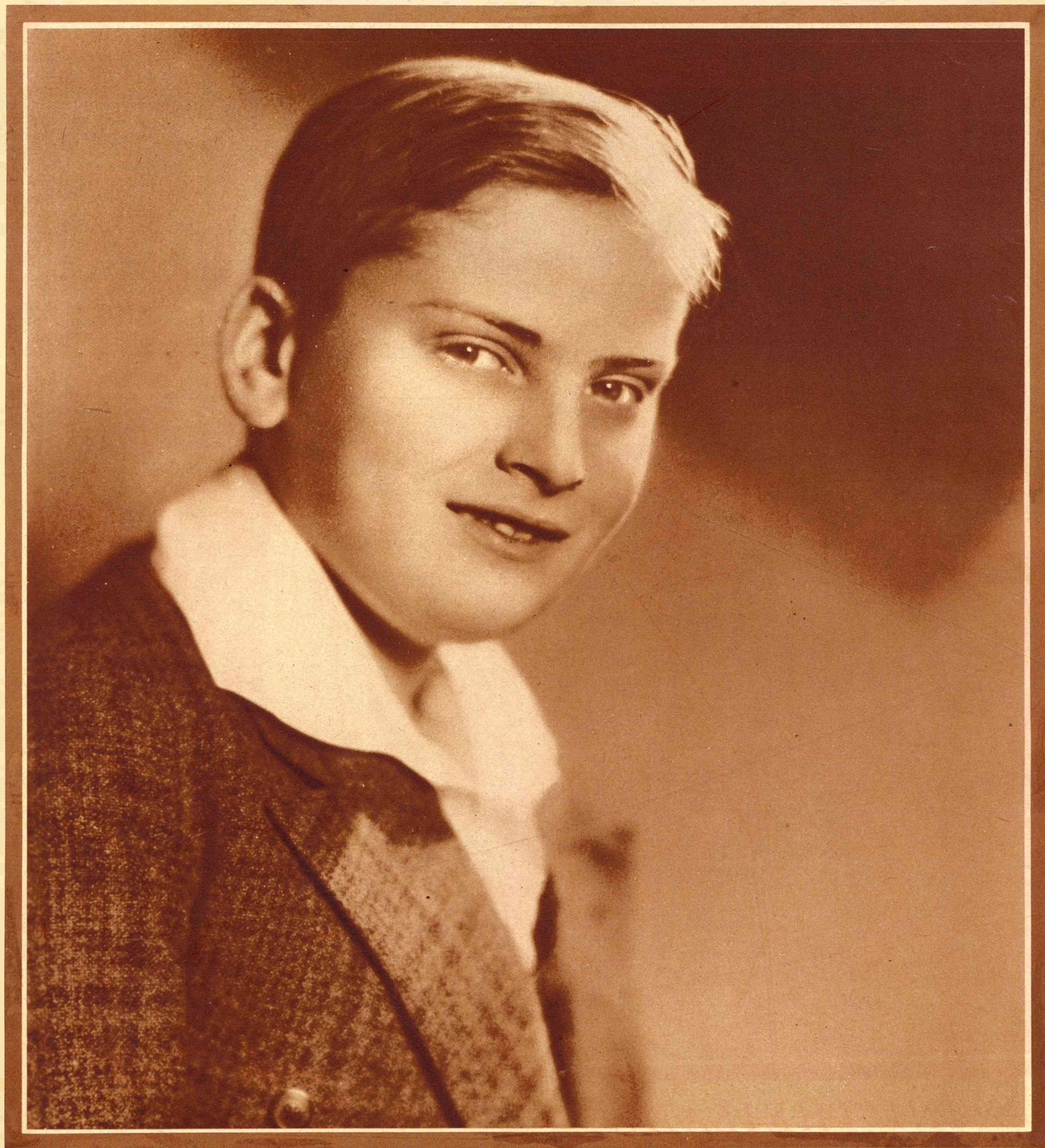
10^E JAARGANG N^O 37 — 28 NOVEMBER 1937 — LOSSE NUMMERS 15 CENT — OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

YEHUDI MENUHIN,

de vijftienjarige Egyptische violist, die onder auspiciën van het Concertbureau de Koos op 2 Dec. a.s. in 't Concertgebouw zal optreden.

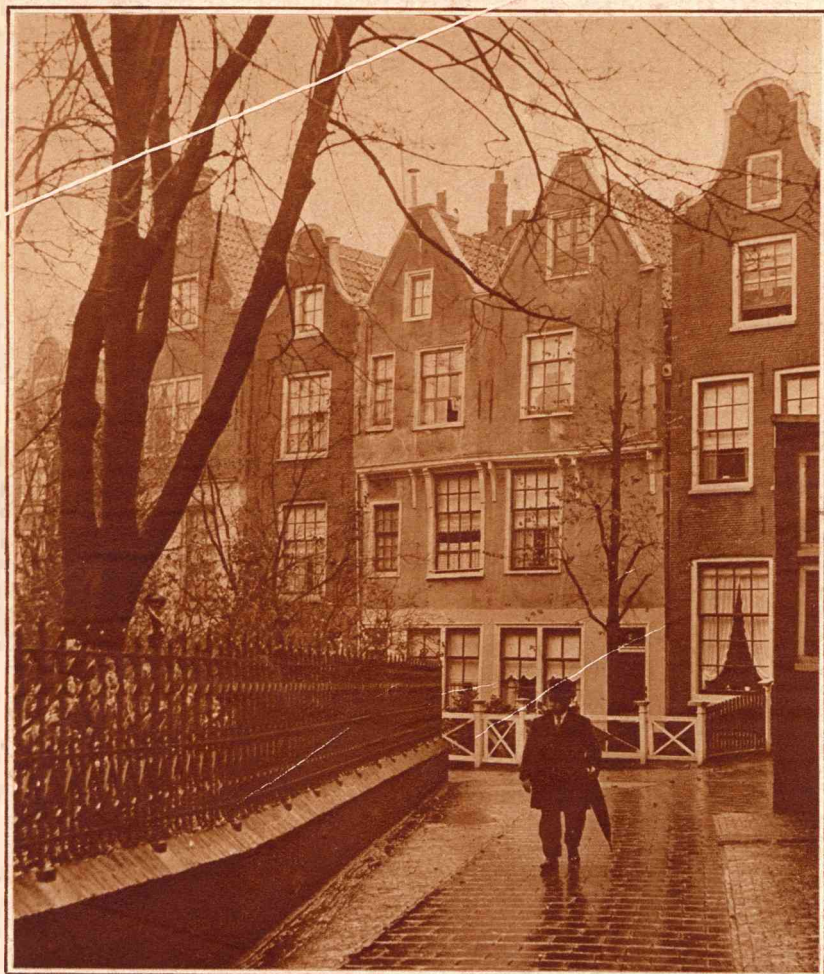

Het plansoentje voor het Stationsplein, in den zomer vol van luidruchtig musschengesnater, is thans kaal en verlaten van dieren en menschen.

IN DE

De laatste dagen hebben ons het echte, onvervalschte Novemberweer gebracht, met al het onaangenaams daaraan verbonden. Natte voeten, verkoudheid, reumatiek, gure wind, modder en koude, zijn de presentjes van de elfde maand van het jaar. Vandaar waarschijnlijk, dat iedereen met zooveel verlangen uitziet naar December, voornamelijk naar de eerste en laatste week ervan. Eenige indrukken van onze glimmende stad geven u de kieken op deze pagina's.

DONKERE DAGEN

Op het Bagijnhof, het stille plekje temidden van het drukke stadsgewoel.

Het Leidscheplein en de Leidschestraat genomen vanuit de bergenluchten.

HOOFDSTAD

De man, die profijt trekt uit alle weersomstandigheden.

*Thorbecke en Heijermans
nog somberder dan somber,
bij dit sombere weer.*

*Winkelen in de druip-
natte Kalverstraat.*

De natte Sonate

DER BLAUE VOGEL

„De Kaasmarkt van Alkmaar”
— naar Russische opvatting.

In het Centraal Theater met zijn prettige en voor 't doel bijzonder geëigende zaal, treedt thans het bekende Russische cabaretgezelschap „Der Blaue Vogel” op. Ondanks het feit, dat er nog al veel herinneringen zijn aan vorige jaren, boeit het rijk gevarieerde programma van het begin tot het einde. Niet weinig draagt daartoe bij de wijze waarop de leider, de conferencier Jushny, de diverse nummers inleidt. Hij doet dit geestig en onderhoudend en het publiek hoort hem graag. Decors en costumes zijn in hun bonte pracht en met hun talloze aardige verrassingen 'n feest voor de oogen. 't Lijdt wel geen twijfel of dit soort betere amusementskunst zal de waardeering van velen hebben.

De Dorpschool.

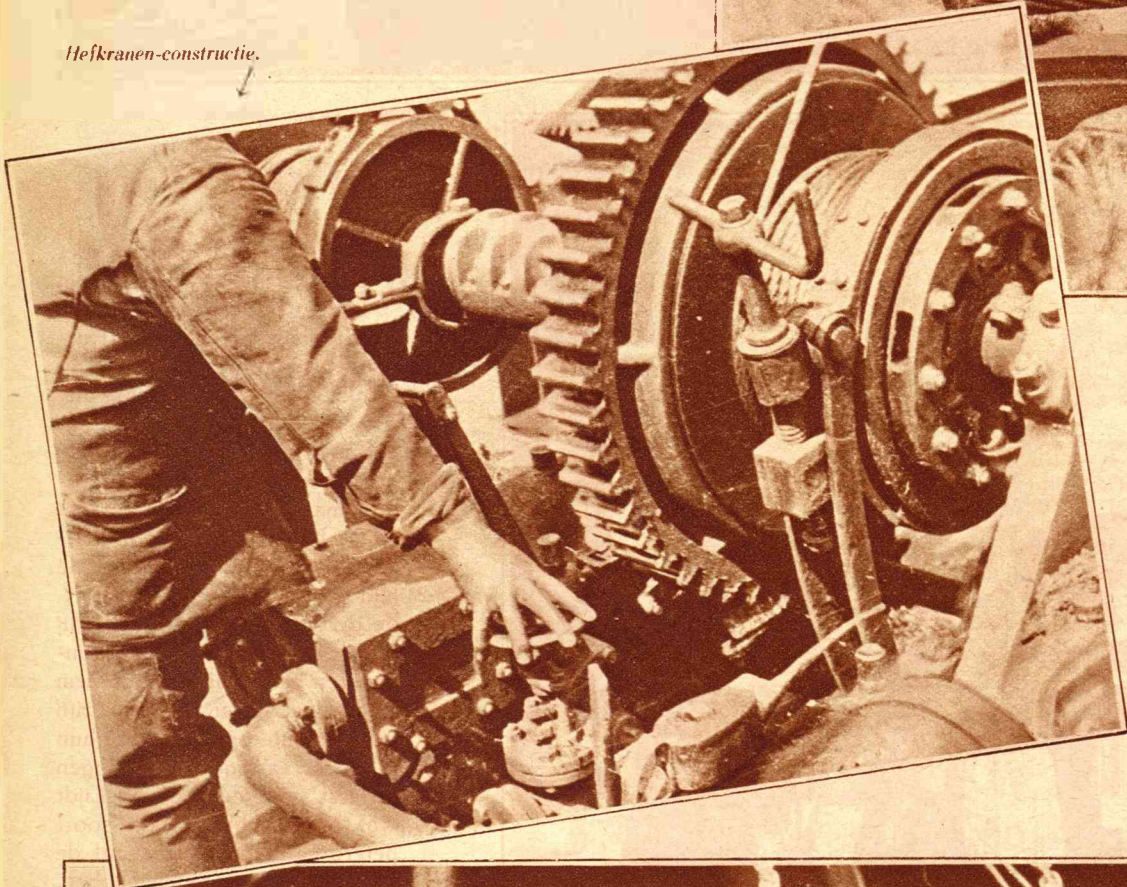

Een aardige scène uit „Waschdag”.

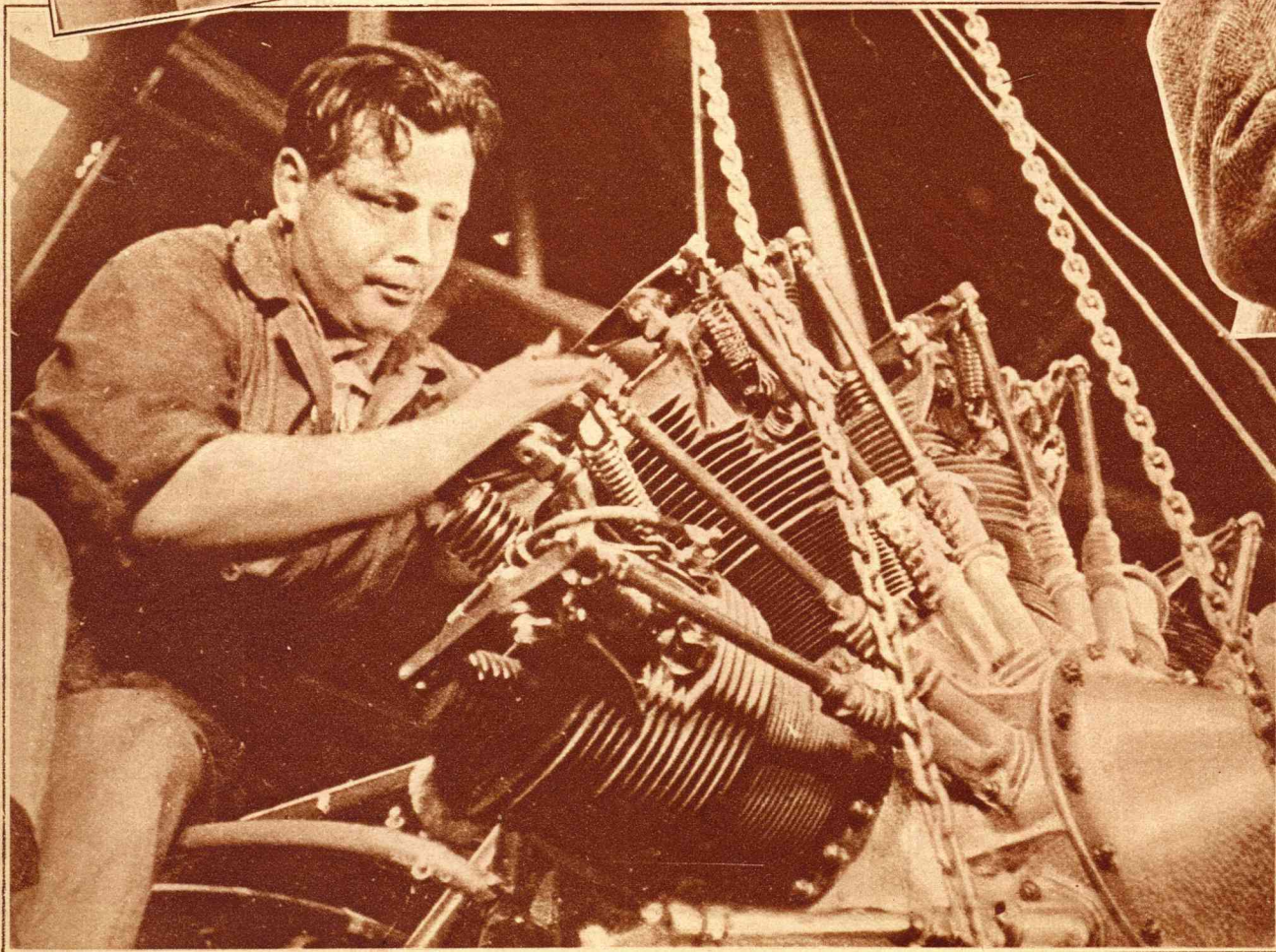
De schroef van een in aanbouw zijnde zeekasteel wordt opgeheschen.

STALEN KNUISTEN

Hefkranen-constructie.

De heer J. de Haas aan den arbeid, met z'n opname-toestel.

In opdracht van den Algemeenen Nederlandschen Metaalbewerkersbond heeft de heer J. de Haas van de filmfabriek Polygoon een film vervaardigd van het geheele metaalbewerkersbedrijf, die wat uitvoering, opvatting en montage betreft beslist belangrijk genoemd mag worden. De film vangt aan bij de hoogovens en successievelijk worden dan alle vakken, die direct of indirect met staal en ijzer in verband staan, behandeld. In de film komt geen enkele titel voor, doch zij is zoo samengesteld, dat slechts een weinig scherpzinnigheid van de toeschouwers vereischt wordt, om te ontdekken, welke werkzaamheden er plaats vinden. We geven op deze pagina eenige foto's uit dit buitengewoon goed geslaagde filmwerk.

De vliegtuigbouwer in actie.

↓ Een slachtoffer van het „in de klem hebben gezeten”. Amputatie van het voorondervoetje was noodzakelijk. Een stuk oor is nog verbonden.

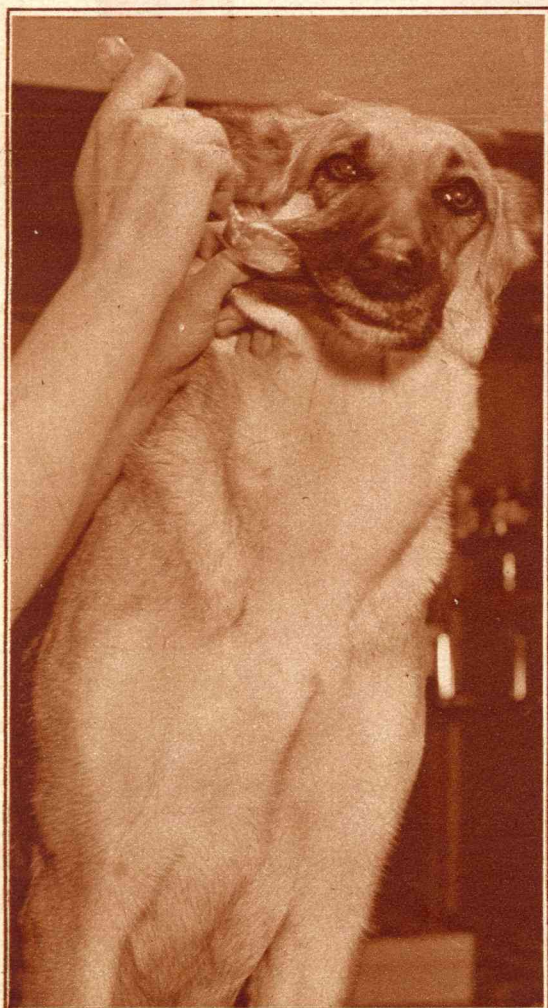
Poes wordt een kies uitgetrokken. Om krabben te voorkomen zit het dier in een hoes van canvas.

ALS ONZE DIEREN ZIEK ZIJN II

De vorige week hebben wij in ons artikel er op gewezen, dat de onkunde van degenen, die dieren houden, vaak heel groot is, en dat dit voor den dierenarts bijzondere moeilijkheden bij de uitoefening van zijn vak meebrengt. Daarenboven heeft het publiek omtrent de beteekenis van de taak van den dierenarts zeer dikwijls een opvatting welke niet geschraagd

wordt door een zekeren eerbied voor zijn universitaire opleiding — gelijk toch verwacht zou mogen worden.

Dit alles maakt het leven van den dierenarts wel eens een klein beetje zuur. Hij heeft vaak te kampen tegen vooroordeelen en onkunde, en van waardeering voor zijn arbeid is niet altijd in voldoende mate sprake. Hij heeft altijd met lastige patiënten te doen. Niet alleen, omdat de baas geen antwoord kan geven op de vraag of het dier in zijn ziekte veel drinkt, braakt, enz., noch afdoende bescheid weet op informaties omtrent leeftijd, voeding, ligplaats e.d., maar ook, omdat het dier geneigd is bij de behandeling tot bijten, krabben, trappen, enz. Het vak van den dieren-

„Pudding” met een halskraag om, opdat zij een verband om haar romp niet af kan bijten.

← Breuk bij het medicijnen ingeven nooit den mond open. Een vinger trekt den mondhoek opzij, en er vormt zich een natuurlijke trechter, waarin de vloeistof gemakkelijk overgegoten kan worden.

↑ Een poes met twee gebroken voorbenen (tengevolge van een auto-overrijding) in het gipsverband.

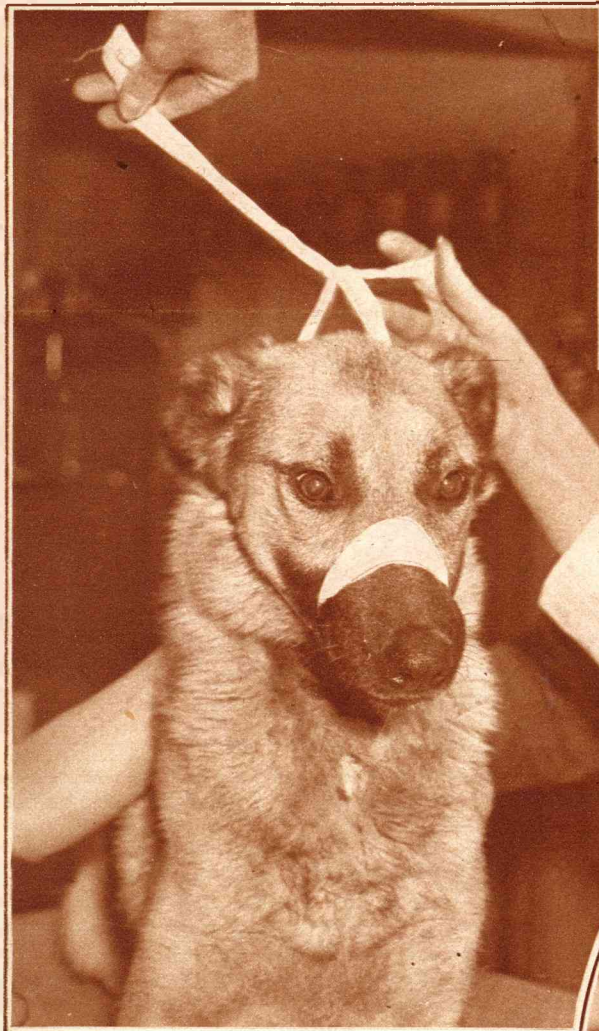

arts is niet zonder gevaar. Zonder de dieren onnodig te kwellen, kan hij hen evenwel tegenwoordig behandelen. Hij beschikt over hulpmiddelen om de dieren voor onnodige verwondingen te behoeden. Maar het publiek, dat geen toegang heeft tot operatie-kamer en kliniek, dat het uitgebreide instrumentarium niet gezien heeft, kan zich geen denkbeeld maken van de aanschaffings- en onderhoudskosten, en schijnt daarom van meening te blijven, dat dieren wel op een koopje behandeld kunnen worden, of dat altijd wel een

Om bijten te voorkomen krijgen „lastige“ patiënten het z.g. „bandje“ aan een lus, en dan

.... plug aantrekken en de beide einden achter de ooren vaststrikken.

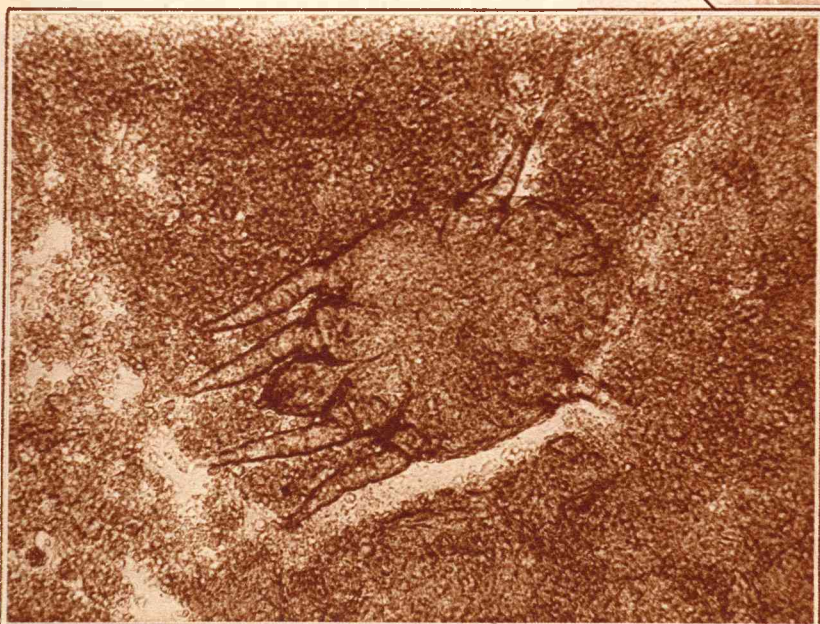

achterwege blijven het raad vragen aan niet-deskundigen. Ook aan dierenartsen gelukt het natuurlijk niet altijd genezing te brengen, maar toch zeer vaak gelukt het hem, dank zij zijn steeds vooruitschrijdende wetenschap, zijn instrumenten, zijn medicijnen, zijn aangeven van wijze van verpleging, algeheel herstel te bereiken. Den dierenarts zal men waardeering en sympathie niet onthouden, hoe meer men beseft, dat zijn vak een wetenschap is, die op een lijn gesteld mag worden met de menselijke geneeskunde, hoe meer men ook begrijpt, dat een ziek dier behandeld, en niet afge- maakt dient te worden.

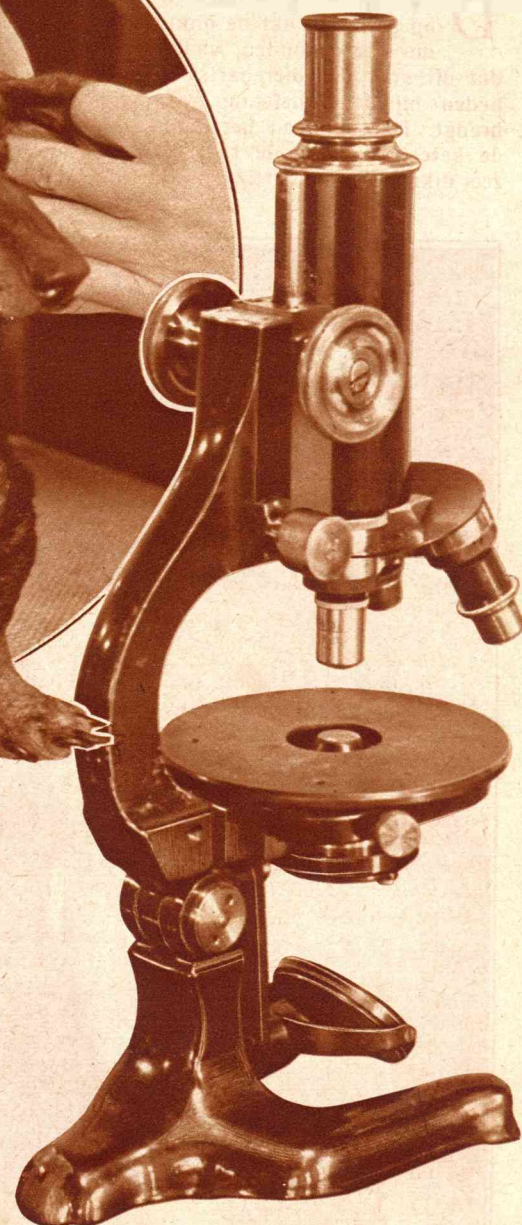
beroep kan gedaan worden op het goede hart van den dierendokter. Betreurenswaard is het ook, dat slechts langzaam doordringt, dat langs operatieven weg vele dieren blijvend geholpen kunnen worden. Nog steeds worden dieren afgemaakt, omdat leken hen ongeneesbaar verklaren. Vanzelfsprekend brengt een operatie kosten mee en niet iedereen is in staat die ter wille van het dier te voldoen. Daarom verdient het misschien overweging om een spaarpotje te maken, waar men iedere week een kleinigheid in doet, en dat men

Het afnemen van huidmateriaal voor microscopisch onderzoek en wat de dokter dan heel dikwijls door den microscoop ziet. (foto Multifilm).

opent als het huisdier onder doktersbehandeling moet. Dan zal het niet noodig zijn, dat 'n beroep wordt gedaan op den liefdadigheidszin van den dierenarts, van wien men zeer wel weet, dat hij een lijdend dier altijd helpen zal; dan kan ook

DE ROOFVOGELS

Zijn gelaat stond strak en streng, toen hij zich plotseling omkeerde en het woord tot miss Blackstone richtte.

„U hebt daar een bewering uitgesproken, tante Hetty,” zeide hij, „die niet heelemaal juist is.”

„Zoo?” snauwde Henriëtte. „En welke, als ik vragen mag?”

„Het is geen prettige taak voor mij, u te moeten tegenspreken,” ging hij voort. „U zei, dat dit huis van u was, nietwaar?”

„Welnu?”

„Welnu,” herhaalde Edmond met nadruk, „dit huis behoort toevallig mij toe.” Hij deed een schrede voorwaarts en aarzelde. „U kunt dat meisje hier niet slaan, zolang ik eigenaar ervan ben, tante Hetty.”

Henriëtte stikte bijna van verbazing.

„Wel, goeie genade, heb ik óóit? Heb ik óóit?” stiet zij uit. „Nee, nóóit! Jongeman, ik zal je moeten verzoeken, je uit — uit m'n woning te verwijderen.”

Edmond trok 'n bedenkelijk gezicht. Daarna keek hij z'n tante peinzend aan. Z'n positie was nu sterker geworden. Hij kende haar zwakke plek en stond op het punt die aan te raken.

„Dat zou gemakkelijk zijn, m'n goeie mensch, als ik daar lust in had,” merkte hij glimlachend op, „maar dat heb ik nu eenmaal niet. Goeie hemel, tante Hetty, ziet u nu niet, dat u deze zaak veel te ver drijft? Ik ben overtuigd, dat dit toch niet uw bedoeling is. Komaan, ik zal een overeenkomst met u sluiten; indien u me belooft, Rita niet te zullen slaan, zal ik u een stevige chèque voor uw maatschappelijk werk geven. Wat zegt u daarvan?” Daarna grijnsde hij haar op 'n brutale, jongensachtige manier toe.

Miss Blackstone keek naar zijn knap gezicht en aarzelde. Zij dacht aan den nieuwen naai- en leeskrans, dien zij wilde stichten. Vóór al het andere verlangde zij Edmond's stevige chèque! En toch — was hij zich wel bewust van wat hij eigenlijk deed?

„Edmond, ben je van plan me om te koopen?” vroeg ze, terwijl ze hem tegelijkertijd een mageren vinger toestak. „Ik mag dat niet toestaan, ik mag dat niet toestaan.”

„Ach, 't is niets van dien aard, tante Hetty,” antwoordde hij luchtig. „Een overeenkomst is geen omkooprij. Natuurlijk, als u er niet op wenscht in te gaan, tante Hetty, dan zullen we er niet meer over praten.”

„Welnu, als het een overeenkomst is, als het een werkelijke overeenkomst is,” gaf ze zuchtend toe, „dan is het volkomen in orde, maar omkooprij is oneerlijk.”

„Dus u zult Rita niet slaan — nóóit?”

Tante Hetty's hoofd schommelde voortdurend op en neer.

„Ik zal haar vandaag niet slaan,” stemde ze met 'n zuur gezicht toe.

„Nee, daar heb ik niets aan,” hernam Edmond. „U moogt haar nòch vandaag nòch in de toekomst ooit slaan. Daar is ze te oud voor. Ze is al een jongedame! U zoudt elk sprankje levenslust in haar verdelen. Denk eens aan, tante Hetty! Zij heeft de John Worth-medaille gekregen, wat een geweldige prestatie is. Ik weet het, want ik heb er ook eens tevergeefs naar gedongen. Beloof het nu!” en hij lachte haar vleiend toe, „en u ontvangt een stevige chèque.”

„Nu goed dan! Ik wensch geen familie-ruzie te hebben naar aanleiding van dat Pock-meisje,” met deze woorden verklaarde zij zich gewonnen. „Maar zij kan niet voor je poseeren. Dat wil ik niet hebben. Zij moet er nu eenmaal op geoefend worden, dat ze een eigenaardige positie in de wereld zal innemen. Een meisje met 'n bedenkelijke afkomst — en die zou haar neus zoo hoog in den wind dragen! Edmond, je moogt je nooit meer bemoeien met de wijze, waarop ik haar behandel. Heb je begrepen?”

„Daarover spreken we later nog wel eens,” zei

Edmond sussend. Hij liet zich in 'n stoel vallen, strekte z'n lange beenen uit en zuchtte.

Henriëtte sloeg hem met één oog gade; het andere wischte zij af met een reeds vochtigen zakdoek. „Wat een kerel werd hij al — die Edmond Rixby! Wat 'n gedistingueerde verschijning zou hij zijn in elk salon! En met zijn geldmiddelen —”

„Als ik dan toch een chèque krijg, waarom geef je ze mij dan nu niet?” vroeg ze. „Ik kan ze stellig gebruiken. Ik zit werkelijk erg krap.”

Edmond had 'n paar minuten noodig om haar uit te leggen, dat zijn moeder hem had doen beloven geen chèques uit te geven zonder haar toestemming.

„Juist iets voor Blanche,” mompelde miss Blackstone.

Hij werd rood, wist echter bedaard te blijven en ging voort:

„Zij heeft misschien gedacht, dat ik zoo'n type was om heel m'n erfdeel aan ice-cream soda's te verkopen! We zullen dus moeten wachten, tot ze beter is. Maar ze zal me wel permissie geven! 't Is maar 'n kwestie van 'n paar dagen, tante Hetty. Maar nu ga ik er vandoor, als u het goedvindt. Hillard zit op mij te wachten.”

Nauwelijks had Edmond het huis verlaten, of Henriëtte ging naar de telefoon. Eén van z'n opmerkingen had haar een idee ingegeven. Op de een of andere manier moest zij Rita Holiday voor haar onbeschaamdheid straffen.

HOOFDSTUK XXII

ZURE DRUIVEN

Rita Holiday wist het oogenblik, waarop Edmond Rixby was heengegaan. Waar was miss Blackstone nu, vroeg het meisje zich af, terwijl zij zich onledig hield met het voorbereiden van groenten, die Emmons had klaargezet. Zij was één en al oor. Het is een wonder, dat deze kleine organen niet tweemaal hun natuurlijke grootte kregen, met zóóveel gespannenheid luisterde zij, of zij niet een tred, een lichte, schorre kuch hoorde.

„Ik wou maar, dat ze me vertelde, wat ze van plan is met mij te doen, Bertha,” zei ze, terwijl ze even ophield met haar werk, „en wanneer ze dat zal doen. Ik raak buiten mezelf van narigheid, wanneer ik daaraan denk.”

„Denk er dan maar niet aan, beste meid,” adviseerde Emmons op haar ruwe manier. „Het zal in ieder geval wel niet zoo erg zijn als je gevreesd hadt. Die jonge meneer is weggegaan. Blijf zooveel mogelijk uit haar bereik, als je kunt, maar, o goeie genade, ik heb het nog nooit beleefd, dat zij iets vergat! Hoor! Daar belt ze al. Ga nu maar en denk eraan: een zachtmoedig mensch is iedereen de baas!”

Er was geen zweep in het gezicht, toen Rita angstig in miss Blackstone's tegenwoordigheid verscheen. Met 'n paar woorden deelde de dame Rita mede, dat zij zouden uitgaan.

„Waar denk je, dat ze me heen zal brengen?” vroeg het meisje eenige minuten later aan Emmons.

Bertha schudde het hoofd.

„Wilde zij het je niet zeggen?” vroeg ze. „Niet? Dan zal je moeten wachten, tot je het zelf ontdekt.”

Zoo recht als een kaars zat Rita naast miss Blackstone in de automobiel, terwijl zij voortstoven in den heerlijken Augustusdag. Waarheen, wist ze niet, en ze was ten prooi aan allerlei vage en angstige vermoedens.

Haar verbazing steeg nog, toen ze van de Gulf Avenue de Bright Street inzwenkten. Zou Henriëtte haar terugbrengen naar Bill? Als de Blackstone's haar niet meer in hun omgeving wilden hebben, dan was ze vrijom tegaan, waarheen zij verkoos. Niet langer zou zij gebonden zijn door de wenschen van haar overleden grootmoeder. Vol blijdschap stelde zij zich eenige oogenblikken Bill's vreugde voor, als hij haar weer thuis zou hebben! Zij wilde ook wel aannemen, dat Bella blij zou zijn haar te zien. Ja, ongetwijfeld waren zij op weg naar Evergreen Island! Warren was de

Roman door Grace Miller White

Farside Road ingezwenkt. Iedere kromming van dien weg was Rita dierbaar en vertrouwd. In alle jaargetijden was zij over dien weg naar school gewandeld, of ook wel gefietst, wanneer de weersgesteldheid het veroorloofde.

Zonder hun vaart te vertragen, stoven zij den weg voorbij, die naar Evergreen Island voerde. Rita zonk met een onderdrukten zucht in de kus-sens achterover. Zij gingen dus niet naar het huis van Pock!

In den korten tijd, dat zij over de gladde Back Bay Drive reden, flitsten allerlei mogelijkheden door haar geest.

Ten slotte zwaaiden zij een oprijlaan in, indrukwekkend breed en met vele bochten.

Toen de auto had stilgehouden vóór een paleisachtige woning en zij waren uitgestapt, ging miss Blackstone haar vóór de treden van een marmeren stoep op, en drukte op de bel.

Een deftig, indrukwekkend man in uniform — Rita was niet zeker van zijn officiële positie — leidde hen in een kamer, zooals zij er nog nooit een had gezien. Miss Blackstone's kamer, waar ze „de menschen ondervroeg” leek er klein en goedkoop bij. Rita vroeg zich nieuwsgierig af, aan wie dit huis toebehoorde, maar zij durfde niets vragen.

De deftige man noodigde miss Blackstone uit, plaats te nemen, en de dame zonk in een stoel. Zij wuifde met de hand naar Rita, wierp haar 'n kouden blik toe en beval haar, eveneens te gaan zitten. Daarna moesten ze misschien een minuut wachten — seconden, die uren toeschenen aan het meisje, dat maar niet kon ontdekken, waarom ze daar waren of wie ze straks zouden zien.

Er stonden bloemen overal, in potten en schalen en vazen.

Zomergeluiden dreven de stilte binnen. Een bij sprong tegen de rastering van ijzerdraad en bleef daar hangen aan haar dunne, trillende pootjes. Rita keek toe, hoe ze zich loswerkte, en eensklaps was ze weer verdwenen.

Op 'n bedaarde manier werd de deur geopend, en Rita kon nauwelijks haar oogen gelooven. John Worth, zijn gelaat één en al glimlach, naderde miss Blackstone.

„Wel, wel, hoe maakt u het, lieve juffrouw?” klonk z'n begroeting, en hij drukte z'n bezoekerster de hand. „Ik ben blij, u te zien. Het is een heerlijke dag, maar 'n beetje erg warm, vindt u niet?”

„Inderdaad!” antwoordde Henriëtte, terwijl ze zijn hand losliet, „en, Mr. Worth, als niet een dringende plicht me hierheen riep, zou ik vandaag niet gekomen zijn. U herinnert zich Rita Holiday?”

Toen keek John Worth Rita aan. Feitelijk waren twee paar oogen op haar gevestigd. Nooit in haar leven had zij zóó een schildpad benijd. Zij trok haar hoofd in en wenschte maar, dat zij een schaal had om 'het te bedekken. Waarom had miss Blackstone haar daar gebracht — bij John Worth?

„Zeker!” riep hij uit, met 'n gedempten, wel-luidenden lach. „Zou ik mij m'n donker paardje van Evergreen Island niet herinneren? Hoe maakt u het, miss Holiday?”

Henriëtte liet 'n heesch kuchje hooren, en Rita, die dat kuchje reeds vele malen had gehoord, en de beteekenis ervan kende, kon Mr. Worth's hartelijke begroeting niet met dezelfde munt beantwoorden. Zij legde nochtans 'n slap handje in zijn stoeren knuist.

„U is heel vriendelijk,” zei ze verlegen.

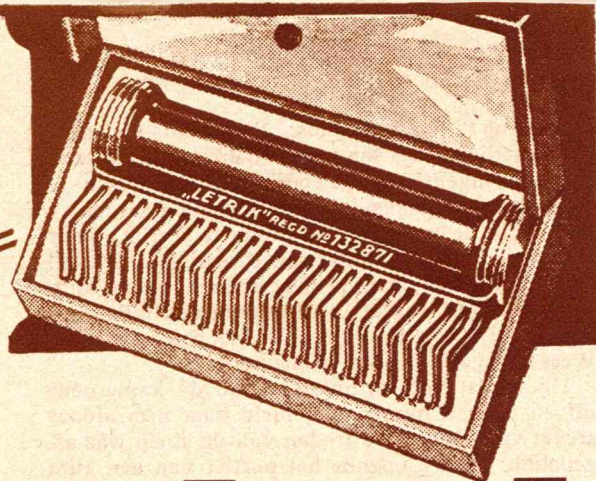
John Worth was even nieuwsgierig als Rita. Ook hij vroeg zich af, waarom miss Blackstone dat lieve, donkere meisje naar zijn huis had gebracht. Wat was er met het kind gebeurd? Zij was ongetwijfeld niet het vorige, schitterende meisje, dat zijn medaille had gewonnen!

„Ja, u bent goed voor Rita geweest, Mr. Worth,” kwam Henriëtte tusschenbeide, „en ik herhaal nog eens, dat mijn plicht mij vandaag hierheen heeft gebracht. Ik ben een hoogstaande vrouw en kan niet dulden, dat het kwaad ongewroken blijft. Rita heeft u iets te vertellen — en wel de reden, waarom zij de medaille moet teruggeven.”

VS De echte medicinale
PEPERMUNT

Jets nieuws! Maggi's Rijst met Tomaten Soep

De Electriche LETRIK kam, die in enkele maanden geheel Europa veroverde. Alleen in Engeland zijn 600.000 stuks Letrik kammen in gebruik.

De Electriche kam

"LETRIK" [f 3.25 compl.]

geeft levenskrachtig, prachtig golvend haar

Zij verricht ook wonderen voor allen die sukkelen met dun, dood en uitvallend haar. De lichte elektrische stroom, die door de beide tandrijen gaat, brengt nieuw leven in de stervende haarwortels. Het haar gaat krachtig groeien, golven en glanzen. De electriciteit is voor het haar wat water is voor de planten.

NIEUW HAAR GAAT GROEIEN waar het oude uitgevallen is. Dunne plekken, roos of andere belemmeringen in den haargroei verdwijnen.

IS DIT OVERDREVEN? Neen, alleen reeds in Engeland zijn 600.000 enthousiaste gebruikers dezer elektrische Letrik kammen.

WERP UW DOODE HAARKAM WEG. DE LEVENDE LETRIK KAM GEEFT U JEUGD EN SCHOONHEID.

's MORGENS EN 's AVONDS 5 MINUTEN KAMMEN is voldoende, maar dat moet ge doen, anders kunt ge geen goede resultaten verkrijgen.

GIJ EN UW VRIENDEN ZULLEN VERBAASD ZIJN hoeveel mooier Uw haargroei wordt, ook wanneer ge nu reeds goed haar hebt.

VOLKOMEN ONSCHADELIJK, ZELFS VOOR BABIES. Iedereen, dames, heeren en kinderen kunnen de Letrik kam gebruiken. U voelt geen schokken, geen trillingen. Aan niets bemerkt ge, dat de elektrische stroom haar heilzaam werk verricht, alleen wanneer ge een electrisch lampje tegen de tanden houdt, gaat het gloeien.

GEEN SCHAKELN. — GEEN STROOMVERLIES. Een der groote voordeelen van de Letrik kam is, dat de stroom ophoudt zoodra ge niet meer kamt. Ge behoeft de batterij nooit in of uit te schakelen. Reserve-batterijen verkrijgbaar bij onderstaande adressen à 30 cts.

Letrik Ltd., London.

Vul onderstaande coupon in.

**Aan LETRIK Depot, Amsterdam,
Prinsengracht 627.**

Zend mij per omgaande tegen rembours:
Een Letrik kam, gewoon model, à f 3.25 + 35 cts rembourskosten.
Letrik, luxe model met handvat, à f 6.25 + 35 cts rembourskosten.

Naam:

Adres:

Doorhalen wat niet gewenscht is.

ST.A

Fotografie van een proef genomen door Mej. A. C. N. te C.

1^{DE}
DAG

„Ik had een kale plek, die grooter werd. Mijn haar was zeer dun en viel met handen vol uit.”

10^{DE}
DAG

„Mijn haar was prachtig, groeide snel. Het is nu golvend en vol kleur. Mijn kennissen zijn verbaasd. Geen permanente of water-ondulatie is noodig, nu ik mijn elektrische kam heb.”

De LETRIK kam is ook verkrijgbaar in fraaie luxe uitvoering met handvat. Bijzonder geschikt voor St. Nicolaas-cadeau.

[f 6.25 compl.]

Verkoop en Demonstratie bij:

DE BIJENKORF * PERRY & Co.

AMSTERDAM — DEN HAAG
ROTTERDAM

A'DAM — DEN HAAG — UTRECHT
ARNHEM — GRONINGEN

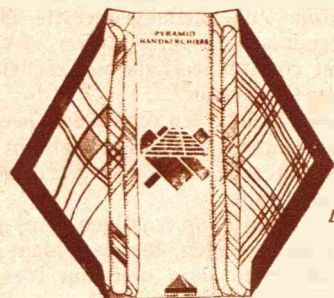
**Istizin-
Tabletten**

Het werkzame laxeermiddel

Bijzonder aangenaam voor gevoelige personen en kinderen.

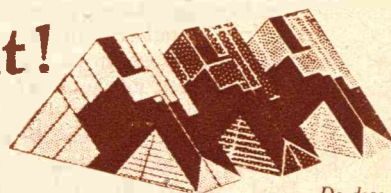
Volkomen onschadelijk

Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

De doos open.

**ST. NICOLAAS
in zicht!**

De doos gesloten.

HET STEEDS WELKOME EN
PRACTISCHE CADEAU!

**PYRAMID
ZAKDOEKEN VOOR HEEREN**

met volledige garantie voor kleur en kwaliteit.

LUXE CARTONS à ½ DOZ. f 3.30
met speciaal couvert voor postverzending.

FABRIKAAT TOOTAL

SIGAREN

voor "HEM"?

Koopt dan

AIDA

WANT hij zou

die zelf ook kopen

Ha, is het dat? flitste het door Rita's brein. De vloek, die op haar rustte! De zure druiven, die de vaders hebben gegeten, zoodat hun kinderen slechte tanden krijgen!

Mr. Worth had een stoel genomen. Nu wendde hij zich vragend tot Rita. Hij scheen bekommerd, verrast en vol afwachting.

In zijn groote ervaring van de practische dingen des levens, had John Worth geleerd, zijn oordeel op te schorten, tot alle beschikbare gegevens vóór hem lagen. Hij wachtte dus op verdere inlichtingen, hoewel zijn sympathie instinctmatig naar het meisje uitging, dat nu bleek zag tot in haar ooren.

Miss Blackstone vond tot haar verrassing het onderhoud niet zoo gemakkelijk als zij het zich had voorgesteld. Zij zeide twee of drie keeren „foei” en „poe”, kuchte en schraapte haar keel.

„Miss Blackstone, de medaille-kwestie is nu eenmaal een uitgemaakte zaak, nietwaar?” vroeg Mr. Worth. „Het comitè heeft de onderscheiding aan Rita Holiday toegekend.”

Miss Blackstone gaf door een schommelbeweging van haar hoofd te kennen, dat zij het met zijn verklaring niet heelemaal eens was. Zij kuchte opnieuw en bevochtigde haar lippen.

„Ik neem aan,” begon zij op ernstigen toon, „dat, indien er iets ernstigs tegen een candidaat kon worden ingebracht, men deze niet zou toestaan de medaille in ontvangst te nemen.”

Mr. Worth knikte, terwijl hij met de hand over z'n kin wreef.

„Dat is waar, dat is waar,” zei hij voorzichtig, „maar er is bij het comité niets tegen miss Holiday ingebracht, toen er om de medaille gekampt werd. Hebt u sindsdien iets ontdekt, miss Blackstone?”

Eén en al pedante eigengereidheid, schudde Henriëtte haar hoofd, met de roode roosjes op den hoed, nog energieker heen en weer.

„Juist, Mr. Worth, dat is het precies, wat ik gedaan heb,” verzekerde zij.

Ondertusschen draaiden Rita's gedachten als een tol heen en weer. Zij had het gevoel, alsof men een grooten lepel in haar keel had gestoken, die den inhoud van haar maag omroerde. Ze voelde een druk op haar schouders, de kamer leek te wentelen en al de bloemen schenen van de tafels weg te dansen.

„In dat geval, miss Blackstone,” zei Mr. Worth met een zijdelingschen blik op Rita, „zal het goed zijn, dat u het mij mededeelt.”

Het was ietwat teleurstellend voor Henriëtte, dat John Worth haar onthulling zoo koel opnam.

„Heel goed,” snauwde zij. „Rita, zeg tegen Mr. Worth, waarom je de medaille behoort terug te geven.”

Rita stond op en greep ontsteld naar haar keel. Haar lief gezicht verbleekte en haar oogen, die de kleur van geroosterde kastanjes hadden, kregen een tragische uitdrukking, die maakte, dat John Worth onwillekeurig z'n vuisten balde en inwendig verwenschingen afriep over bemoeizieke oude juffrouwen.

„Ik kan niet,” fluisterde Rita, en haar gewoonlijk zoo trots gedragen jonge hoofd hing even slap als haar belachelijke japon. „Ik kan niet,” herhaalde zij hopeloos.

Nu voelde John Worth een werkelijke ergernis in zich opkomen. Evenals alle grootmoedige menschen, stond hij instinctief aan de zijde der lijdende jeugd. Wat ook het meisje mocht gedaan hebben, het rechtvaardigde zeker niet de verijnde marteling, die men haar nu wilde aandoen. Inwendig noemde hij miss Blackstone een verfoeilijke, jaloersche oude heks, maar hij zou geen woord hardop hebben kunnen zeggen, al had ook zijn leven ervan afgehangen.

Henriëtte daarentegen was goed van den tongriem gesneden en zij maakte van die gelegenheid gebruik.

„U hebt de reputatie, John Worth, een man-van-eer te zijn,” zeide zij. „Ik behoef u niet te vertellen, dat nog maar kort geleden de philanthroop Temple u in het openbaar heeft bedankt voor een aanzienlijke som, die u hem ten behoeve van het werk der kinderbewaarplaatsen hadt ter hand gesteld. Niet het minste gerucht van schandaal heeft ooit uw naam aangeraakt.”

„Gelukkig niet!” riep John verrast uit.

„Ja, u bent daar natuurlijk trotsch op,” ging miss Blackstone voort. „Natuurlijk, natuurlijk! Wie zou dat niet zijn, met uw geldmiddelen, uw invloed en uw neigingen? Dat is ook de reden, waarom ik vandaag hier ben. Wanneer een persoon een bedenkelijk karakter heeft —”

„Een bedenkelijk karakter?” onderbrak John haar. „Wie voor den drommel heeft een bedenkelijk karakter? Ik toch zeker niet? En u ook niet, miss Blackstone! En zeker niet m'n klein donker paardje!”

Miss Blackstone trok haar neus op. Daar begon hij grapjes te verkoopen! Zijn klein, donker paardje, inderdaad! En hij glimlachte tegen Rita Holiday! Hij was een dwaze oude man, die zich door 'n aardig gezichtje liet inpalmen!

„De tanden van je klein donker paardje zijn bedorven door de zure druiven,” schamperde Henriëtte sarcastisch.

Het verstarde meisje uitte geen woord. Zij stond daar als een blok marmer, met de hand nog aan haar keel.

John Worth had allengs zijn verbaasdheid overwonnen. En hij wist nu de passende woorden te vinden.

„Ha zoo!” barstte hij los. „Wel, het is niet aangenaam, bedorven tanden te hebben. Ikzelf was in m'n jongensjaren gewoon, gegapte kersen te eten. Iets dergelijks is het zeker bij haar ook? Welnu, ik beweer niet een tandarts te zijn, maar ik zal zien, wat ik doen kan. Prachtig, prachtig! Miss Blackstone, mag ik u verzoeken, in uw auto te gaan zitten, totdat ik de tanden van mijn donker paardje van Evergreen Island heb nagezien? Wees zoo goed! Ik zal u uitlaten.”

Hij loodste de onthutste dame de kamerdeur uit en de hall binnen. Hij hield haar arm aldoor stevig vast, tot zij de treden van de stoep was afgedaald. Warren opende het portier van den auto en Henriëtte stapte in en nam plaats. John Worth boog en mompelde iets, dat hij haar kleine passagier spoedig zou terugbrengen, en toen schoot hij haastig in huis terug.

HOOFDSTUK XXIII

EEN GOED MENSCH

Op precies dezelfde plaats, waar John Worth haar had achtergelaten, stond Rita Holiday nog, toen hij terugkeerde, nadat hij miss Blackstone naar haar auto had geëscorteerd. Rita hoorde hem binnenkomen. Zij zag niet op. Was iets zóó vreemselijks ooit een meisje overkomen? O, het was niet het verlies van de medaille! Het was het vreemselijke schimpen op haar overleden familie, dat haar zoo dood-ongelukkig maakte.

„Wel, wel!” zei Mr. Worth en liet daar onmiddellijk een „heb ik van m'n leven!” op volgen, dat hij met een zucht uitsprak.

Rita bewoog zich niet.

„We konden evengoed gaan zitten, miss Holiday,” stelde hij daarop voor. „Miss Blackstone is uitstekend geïnstalleerd, waar ze nu is.”

Rita gehoorzaamde. Als een willooze pop liet ze zich in den stoel vallen.

„Wat moet dat nu met die tanden-geschiedenis?” vroeg hij aanstonds. „Ik begrijp er heelemaal niets van.”

Hij had in zijn ambts-bezigheden en bij zijn liefdadig werk in vele ellendige oogen geschouwd. Hij had sommige menschen werkelijk uit de diepste ellende opgeraapt. Maar nooit had hij een paar oogen gezien, die zijn hart zóó'n pijn deden, als die, welke het jonge meisje traag tot hem ophief.

„Kind!” barstte hij los, „vertel mij alles. Ik beu uw vriend. Die medaille is niet waard, dat er zoo'n ophief van wordt gemaakt. Toe, vertel op!”

Weer ging zij met moeite overeind staan. John stond eveneens op.

„Het is de medaille niet,” stamelde zij heesch, „Ach, Mr. Worth, het zijn die ellendige praatjes over m'n afkomst!”

Het viel hem mee, dat zij niet huilde. Toch wenschte hij, dat zij iets anders mocht doen dan hem aldoor zoo aan

te staren met die doodelijk verschrikte uitdrukking en het voortdurende trekken van haar lippen.

„Dus is het niet iets, waar je zelf schuld aan hebt — die bedorven tanden, waar miss Blackstone het over had — hè, beste meid?” vroeg hij, en ach, zoo vriendelijk!

Rita schudde ontkennend het hoofd.

„Ik wou, dat dit maar het geval was,” bracht zij hijgend uit. „O, kon ik al dien smaad maar op mij nemen! Miss Blackstone zei, dat m'n vader zwaar misdaan heeft en dat er nu ook van mij niets goeds kan komen.”

„Laat haar praten,” zei John. „Vooruit nu met de heele zaak en ontlast je gemoed. Misschien kunnen we iets doen. Ik weet misschien méér dan u denkt.”

Toen vertelde zij het fluisterend, onder hevige gezucht.

„Ze zeggen, dat m'n vader — zich aan minder eerlijke handelingen heeft schuldig gemaakt.”

John's lippen trokken zich samen, zoodat ze slechts een dunne lijn boven zijn kin vormden, en hij liet z'n vingers op-en-neer glijden langs het koordje van z'n monocle.

„Zoo, is het dat?” merkte hij na 'n oogenblik stilte op. „Wel, miss Blackstone had haar krachten beter kunnen sparen op zoo'n warmen dag. Ik heb de geschiedenis reeds vroeger gehoord. Maar ik zou er wel eens wat méér van willen weten. Je ziet er erg vermoeid uit, m'n kind. We zullen beiden plaats nemen en het ons gemakkelijk maken. Toe! Steek nu van wal!”

Ze vertelde hem alles wat ze wist van de manier, waarop Bella de geschiedenis had gehoord, en daarna pijnigde zij John Worth door een beschrijving van haar stervende grootmoeder.

„Een man kwam dien morgen, en hij nam een papier van grootmoeder mee,” ging zij gejaagd voort. „Het was de huwelijks-acte van mijn ouders. De man beloofde, dat hij zou terugkomen. O, Mr. Worth, ik moet dien man vinden, ik moet! Ik weet niet, wie hij is, of waar hij woont. Bill denkt, dat mijn grootmoeder zóó ziek was, dat zij het zich maar verbeeldde, maar ik weet zeker, dat de man er geweest is. U denkt toch niet, dat zij het gedroomd heeft, van dat papier, hè Mr. Worth?”

Dat was nu juist de opinie van Mr. Worth, maar voor niets ter wereld zou hij er uitdrukking aan hebben gegeven. Menschen op hun sterfbed hadden soms allerlei waanvoorstellingen, zei hij bij zichzelf. Ook zou moeten uitgemaakt worden, wie die man was. Worth was evenwel te eerlijk om in het hart van het kind een kiem van hoop te planten, die niet de minste levenskracht had, en daarom zeide hij:

„'t Is vreemd, dat je grootmoeder je zoo in onwetendheid heeft gelaten met betrekking tot je vader.”

„Ja, dat is het zeker! En och, hoe heb ik haar gesmeekt mij iets over hem te vertellen, maar zij kon niet,” klaagde Rita. „Bill eveneens. Zij was te ziek! En toen stierf ze en liet mij alleen achter!” (Wordt voortgezet).

WAT HIER GESCHREVEN STAAT....

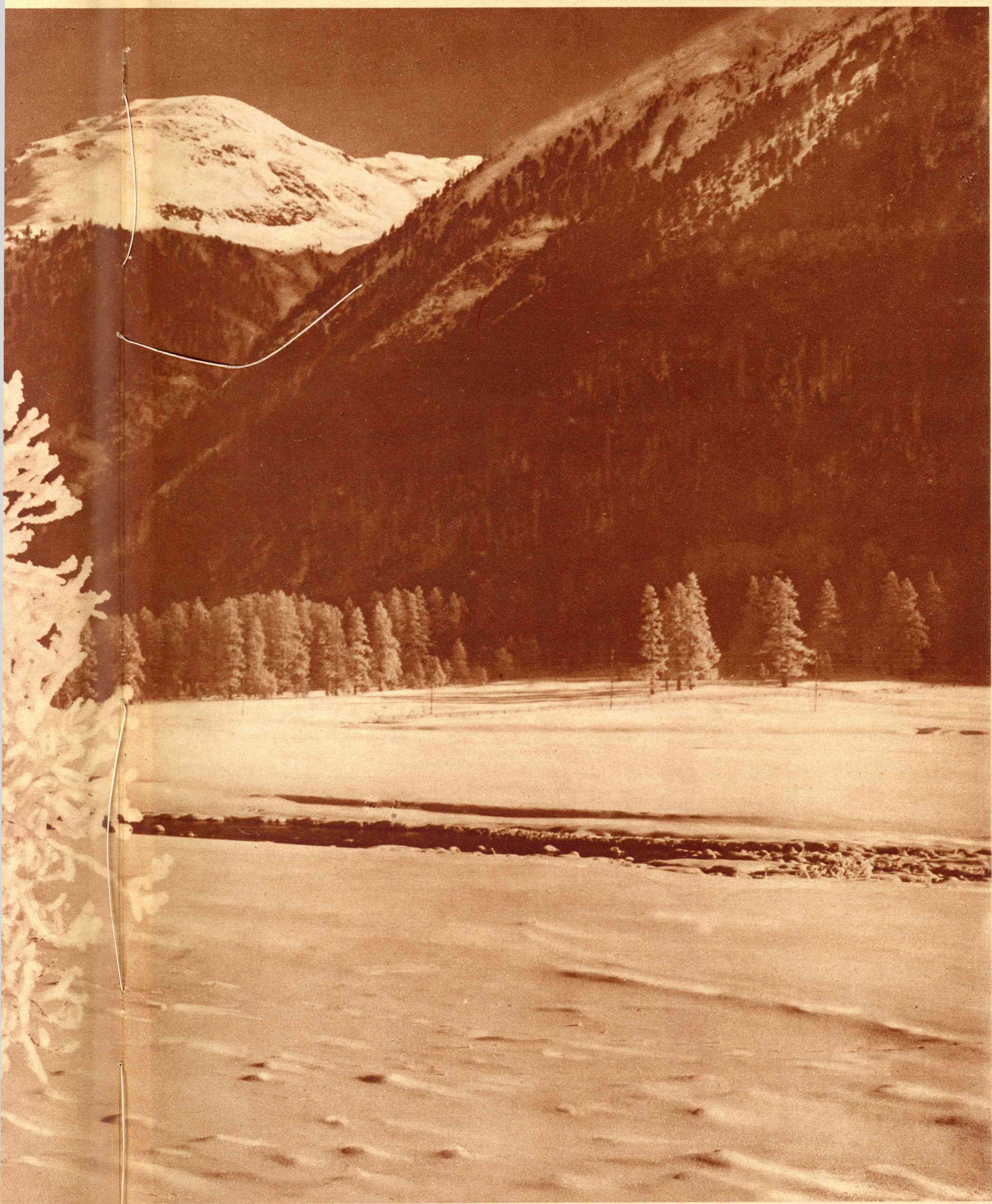
interesseert U: sla het dus in geen geval over. Tegen den ongewoon lagen prijs van 15 cent stellen wij vanaf heden voor onze trouwe lezers en lezeressen een exemplaar ter beschikking van het pas-verschenen boek:

ALS DE APPELBOOMEN BLOEIEN

door de geliefde en veel gelezen Engelsche schrijfster Miss L. G. Moberly. Reeds introduceerden wij een harer succes-volle werken in onze bijzondere premie-serie onder den titel: *De roman van een dokter*. Deze nieuwe publicatie die door onze technische en redactionele afdelingen met groote zorg en toewijding tot stand is gebracht, belooft alle tot dusver van hare hand in het Hollandsch verschenen verhalen ver in de schaduw te stellen. Verzekert U zich bij tijds van een exemplaar: laat dit buitenkansje U niet ontglippen. Honderd twee en negentig pagina's vlot geschreven tekst zullen U een prettigen en goed besteden avond bezorgen. Wij raden U aan zoo spoedig mogelijk Uw bestellingen te doen bij onze agenten, bezorgers en bij ons hoofdkantoor. U zult dan niet worden teleurgesteld. Onze administratie verplicht zich na ontvangst van 20 ct. aan postzegels U een deeltje franco toe te sturen. Abonne's die hun boekenkast met een prachtig gebonden exemplaar wenschen te verrijken, kunnen dit tegen den betrekkelijk goedkoopsten prijs van 70 cent bekomen. Wanneer men zijn aanvraag tot onze administratie richt, wordt deze som wegens verzendingskosten enz. met slechts 10 ct. verhoogd.

WINTER IN DE OMSTREKEN

STREKEN VAN ST. MORITZ

ALBERT STEINER

De Bronzen Man

door E. Everett Green

Vermoeid liet Leslie zich op een stoel neervallen en zuchtte van genot, terwijl ze den geur der rozen inademde.

„Wat is 't hier heerlijk! En hier heeft dus Estelle Enderby gewoond? Hoe kon ze ooit weggaan!”

Rebecca zuchtte en lachte tegelijk, terwijl ze een glas melk en een schaal koekjes voor haar gast neerzette. Leslie dronk en intusschen vertelde de vrouw van 't meisje, waaraan Leslie haar zoo sterk herinnerd had. 't Vormde een schakel tusschen die twee, want van nature was Rebecca zeer gereserveerd en Leslie voelde dat niettegenstaande de vrouwelijke mededeelingen. Maar Leslie had iets over zich, dat haar dikwijls bij een eerste ontmoeting iemands vertrouwen deed winnen. Ze verbrak een korte stilte door te vragen:

„Wat bedoelde u, toen u vroeg of mijnheer Drummond zijn vrouw gelukkig maakte? Is er een reden, waarom hij dat niet zou doen?”

Met groote vragende oogen keek de vrouw het meisje aan, als verkende ze eerst terrein. Heel rustig sprekend, vervolgde Leslie:

„Ik heb gehoord van de — de tragedie op Wold Hall. De zoon van Ebenezer is daar gestorven — of werd er vermoord. Ik weet, wat de oude man denkt en zegt. Maar 't schijnt, dat Marcus er dien nacht niet geweest is —”

„'t Schijnt! 't Schijnt! — 't Schijnt!” herhaalde Rebecca met een droevigen klank in haar stem. „Zoo veel dingen schenen in die dagen niet te zijn. En toch waren ze er — ze waren er!”

„Wat bedoelt u?” vroeg Leslie angstig.

De vrouw staarde uit 't raam met oogen, die in 't verleden schenen terug te blikken.

„Wat ik bedoel? Kon ik die vraag maar beantwoorden! Er zijn tijden geweest, waarin ik nooit aan Marcus Drummond had kunnen twifelen! Hij is onder ons opgegroeid — een knappe, lieve jongen; met een eigen wil, waardoor hij als 't ware de koning was onder zijn vriendjes — hij bemoeide zich al met de mijnen, toen de anderen nog speelden en ravotten. Hij was de vriend van ons allen. Een stille jongen, mevrouw, niet op 't eerste gezicht te doorgronden. De jongens, die met hem speelden, beschouwden hem toch als hun meester, hoewel hij niet heerszuchtig was. We zagen hem opgroeien. We waren trotsch op hem. Toen kwam de tijd, dat hij op eigen verlangen alleen op Wold Hall bleef wonen. Dat was 't begin van de verandering.”

Leslie zei niets, toen Rebecca ophield. Ze hield haar nieuwsgierigheid in bedwang. „Laat de vrouw de geschiedenis maar op haar eigen manier vertellen. Op die wijze kwam ze misschien nog 't meeste te weten,” zoo dacht ze.

„Maar zelfs toen was 't nog niet altijd,” begon Rebecca opnieuw. „'t Begon niet ineens, maar toen 't kwam, kwam 't plotseling. En 't was ook zoo geheimzinnig! Hij mankeerde nooit op 't werk, hield nauwkeurig op alles toezicht. Nooit beefde zijn hand; zijn oogen waren helder; zijn stem duidelijk; zijn zenuwen van staal. Maar 's nachts — Tot 's morgens vroeg heb ik de ramen van Wold Hall verlicht gezien. Ik heb meermalen gezien, dat Marcus Drummond in den vroegen morgen zijn gasten uitliet — een woeste figuur met woeste oogen, en een lach, die je deed ijzen. En een paar uur later was hij weer op zijn post in de mijnen, een beetje streng misschien — 't eenige, dat ooit opviel was zijn iets strengere blik. En den volgenden nacht herhaalde het zich weer; of hij reed te paard dwars de velden door of de duivel hem op de hielen zat! Soms kwam hij in 't donker naar dit huis, hij riep me dan naar buiten en vroeg me iets te drinken en als ik 't hem gaf, boog hij zich over 't zadel en drukte een kus op mijn hand. En de gloed in zijn oogen! Die ging door en door.”

„En vroeg u daarom of hij zijn vrouw gelukkig maakte?”

„Ja, want zoo gauw ik van zijn verloving hoorde, heb ik iederen dag gebeden, dat dit huwelijk zijn redding mocht wezen, dat als hij van een goede vrouw hield, 't haar mocht gelukken den duivel uit te drijven. Mijn nichtje Ruth kan geen kwaad over hem hooren. Van hun jeugd af hebben ze met elkaar omgegaan. Nog gelooft ze in hem! En ik wou, dat ik 't ook kon. Maar hoe kun je je eigen oogen niet geloovent? En we hebben onze beide zoons weggestuurd — hoewel we hen erg missen en de boerderij hen best kon gebruiken. Maar na den treurigen dood van den armen Luke Raleigh durfden we hen niet langer hetzelfde risico te laten loopen.”

„Wat deden ze daar op Wold Hall?” vroeg Leslie met ingehouden adem. „Spelen — drinken?”

„Ik geloof 't wel — ze veranderden den nacht in den dag. Is dat nog niet genoeg? En wat is 't eind daarvan? Wat dien nacht precies gebeurde, weet niemand. 't Heele personeel op Falconer's Hall beweerde, dat hij dáár was. Maar ik, ik weet niet, wat ik er van denken moet. Ik weet, wat anderen gezien hebben, al deed men 't dan voorkomen, dat ze in 't donker niet duidelijk zagen of beneveld waren door den drank. Maar dit resultaat heeft 't drama in elk geval gehad: nooit hebben op Wold Hall de lichten meer den heelen nacht door gebrand.”

Meer kon Rebecca niet vertellen. Plotseling hoorden ze een kreet van vreugde. Lichte voetstappen vlogen over den grond en met een gil van: „Moedertje, moedertje!” kwam een klein, in 't wit gekleed schepseltje dichtbij en drukte zich met een nieuwen vreugdekreet stijf tegen Leslie aan.

En werkelijk bood Leslie een treffende gelijkenis

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

Marcus Drummond, de zoon van den rijk geworden mijnbezitter Robert Drummond redde als zestienjarige jongen op een bergtocht in Zwitserland het dochttertje van Lord St. Barbe, Marcia Defresne. Bij die gelegenheid voorspelde de jongen, dat zij eens samen zullen trouwen. Na tien jaren is de adellijke familie St. Barbe totaal verarmd. Om haar familie te redden, vooral ook om haar broer Viscount Ennisvale te kunnen laten studeeren, stemt Marcia toe in een huwelijk met Marcus Drummond. Hij verklaart haar, dat hij haar redder van tien jaar geleden is. Desondanks kan Marcia geen liefde voor hem gevoelen en beschouwt zij hun huwelijk, dat kort daarop wordt voltrokken als een „verstandshuwelijk”. Zij nemen hun intrek op Falconer's Hall, een landgoed in de buurt van de mijnen, waarvan Marcus eigenaar is. Op een van haar ritten in den omtrek ontmoet Marcia een knaap, Mark Raleigh, die haar vertelt, dat Marcus Drummond zijn vader heeft vermoord. Marcia tracht aan de misdaad van haar man niet te geloovent, doch zij slaagt hierin slechts ten deele, vooral als Marcus haar verbiedt om alleen een bezoek te brengen in de streek, waar de oude boer Ebenezer Raleigh (vader van den vermoorde) woont. Na deze ontmoeting komt Marcia terecht in een verlaten woning in den omtrek, waar Percival Eastlake, vriend van Marcus, en een hartkwaallijder, met een klein meisje een kluisenaarsleven leidt. Marcia verzorgt den patient en naar huis teruggaande, bemerkt zij Marcus te paard, met vóór zich den kleinen Mark Raleigh. Thuisgekomen vertelt Marcus zijn vrouw de geschiedenis van zijn vriend Eastlake. Het kleine meisje is Percival's nichtje, dat hij, op verzoek van haar moeder, die met zijn broer Roland was getrouwd, tot zich heeft genomen. Het kind is wees. Percival voelt zich echter onteerd, omdat zijn komst in Afrika, waarheen zijn broer getrokken was, diens jalouzie heeft wakker geroepen. Hierdoor geraakte Roland nog meer aan den drank, dan reeds het geval was en hij stierf tengevolge van een aanval van delirium. De kleine Marcus Raleigh is een speelkameraadje van „Schatje,” gelijk Percival Eastlake zijn nichtje noemt. Tot haar teleurstelling spreekt Marcus Marcia niet over zijn verhouding tot Raleigh. Tijdens de visite's, welke Marcia ontvangt, zinspelen de gasten steeds op een geheim van Wold Hall, het huis, dat Marcus nabij zijn mijnen bezit, dat hij steeds bewoonde vóór zijn huwelijk en ook nu nog gebruikt als hij langeren tijd van huis moet. Marcia bezoekt met haar man de mijnen en bemerkt, dat er moeilijkheden zijn met de arbeiders. Zij gaan samen naar Wold Hall, waar Eastlake en zijn nichtje hen reeds wachten. Thuisgekomen van Wold Hall, dat haar een huis met een geheimzinnige historie schijnt, vindt Marcia een telegram van haar beste vriendin Leslie Moncrieff, die komt logeeren. Een der volgende dagen vertelt Marcia haar, dat Marcus beschuldigd wordt zijn besten vriend te hebben vermoord. Leslie ontmoet op een rit Ebenezer Raleigh, die de beschuldiging volhoudt, dat Marcus zijn zoon heeft vermoord. Later treft zij Ruth Raleigh, de vrouw van den vermoorde, die zegt niet te geloovent in Marcus' schuld. Op den terugweg verdwaalt Leslie en komt terecht op „Dale Farm,” waar Rebecca Dugdale, de nicht van de vrouw van Percival Eastlake, woont.

met Estelle Enderby, die eens in datzelfde huis gewoond had. Die gelijkenis wekte in 't hart van 't kind weer half vergeten herinneringen op, en toen Leslie 't kleine ding in de armen nam, keek ze smeekend naar Rebecca op en toen, over haar schouder heen, ontmoetten haar oogen den verschrikten blik uit een paar diepliggende oogen in een gezicht, dat haar aandacht onmiddellijk trok; op dat moment leek 't haar, dat ze deze trekken meermalen in haar droomen had gezien, hoewel ze wist, dat ze in 't dagelijksche leven Percival Eastlake nog nooit ontmoet had.

Ze kende hem onmiddellijk — kende hem uit de beschrijving van Marcia — kende hem, omdat hij met het in 't wit gekleede meisje binnengekomen was. Ze stond op, terwijl 't kind zich nog steeds aan haar vastkleemde en vroeg hem met een stem vol medelijden:

„Wat moet ik zeggen? Wilt u 't haar vertellen?”

Percival kwam dichtbij en maakte de armpjes los, die zich stijf om Leslie's hals gestrengeld hadden. Met een teederheid, die 't meisje naast hem wel moest opmerken, nam hij 't kleine weesje zelf in de armen.

„'t Is je moedertje niet, schatje,” zei hij zachtjes, „maar een lieve dame, die heel veel op haar lijkt en die misschien wel van je zal willen houden, als je 't haar vraagt.”

Leslie zorgde er voor, dat de situatie niets pijnlijks kreeg. Toen de groote verwonderde oogen van 't kind haar aanblikten, strekte ze de armen uit en nam haar op schoot, terwijl ze zei:

„Je mag gerust van me houden, kindje, omdat ik op je moedertje lijk; ik zal van jou ook houden. Ik heb heelemaal geen kleine meisjes — geen zusje en geen nichtje om te vertroetelen. Jij bent mijn kleine schatje en we zullen heel veel van elkaar gaan houden.”

't Kind nestelde zich dicht tegen haar aan, boog 't hoofdje achterover en keek 't jonge meisje ernstig aan.

„U herinnert me aan mammië,” zei ze. „Ik dacht eerst, dat mammië teruggekomen was. Ik vind 't prettig, dat u van me wilt houden. En ik hoop, dat u ook van Liefste zult houden.”

HOOFDSTUK XVI

GASTVRIJHEID OP FALCONER'S HALL

Liefste Marcia, je bent een buitengewoon gelukkige vrouw. Je hebt een man, zooals geen tweede vrouw dien heeft, met een heerlijken stralenkrans van geheimzinnigheid om zijn hoofd. Laten we dat geheim toch niet uitpluizen. 't Heeft mij altijd gespeten, dat ik na den tijd van toovenaars en duizendkunstenaars geboren ben.”

Marcia's ernstig gezicht verhelderde.

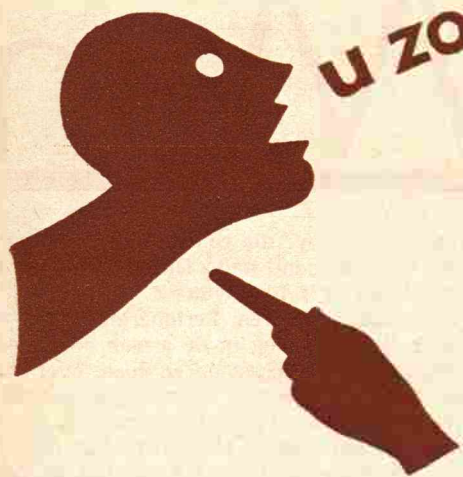
„Je praat natuurlijk weer een hoop onzin, Leslie.”

„Mijn onzin is veel verstandiger dan de zogenaamd wijze praat van een heeleboel andere menschen,” verklaarde Leslie. „Maar ik blijf bij wat ik gezegd heb. Welk geheim 't ook is, 't is in elk geval twee jaar geleden. Hoogstwaarschijnlijk zijn alle verhalen schandelijk overdreven. Als Marcus al eens een beetje vroolijk geleefd heeft op Wold Hall — er zijn zoo veel mannen, die dat doen in hun jeugd. Zeer zeker is er toen iets vreesselijks gebeurd, maar hoogstwaarschijnlijk was 't een ongeluk — of een misdaad, waar Marcus niet in betrokken is. In elk geval is 't hem een les geweest. 't Maakte een einde aan 't losbandige leven, waar men nu nog over praat. Maar ik geloof, dat een heeleboel rijke mannen van negen en twintig jaar nog wel iets anders op hun kerfstok hebben.”

Trotsch wierp Marcia 't hoofd in den nek.

„Ik zie 't niet in zooals jij, Leslie. Als er iets te vertellen is, had hij 't moeten doen. Ik heb een hekel om iets te moeten vragen.”

„Marcia, je bent nog zoo jong — en onervaren!

U zorgt dagelijks voor uw tanden...
... maar uw keel?...

Denk U eens in wat Uw keel moet filtreeren, wat zij moet tegenhouden aan stof en microben! Geen wonder dat zij soms tekort schiet - en o wee dan de gevolgen!

Als U haar eens te hulp kwam. U hoeft alleen maar elken dag een paar Wybert-tabletten te nemen, vooral buiten en daar waar veel menschen bijeen zijn. Dat voorkomt verkoudheid en besmetting - net als gorgelen dus, maar alleen veel eenvoudiger. Wybert is heerlijk en benadeelt de maag niet.

Uitsluitend in origineele
blauwe doozen à 25, 45 en 65 cts.

Zorg voor Uw keel - gorgel
dagelijks droog met Wybert

Wybert

Monstert gratis op aanvraag.

VOOR UW UITZET
of aanvulling der linnenkast leveren wij
gemaakte LAKENS en SLOOPEN
shirting, flanel, doeken, tafelgoed enz.
Graslinnen tot 275 cm.
Onze 25-jarige ervaring
waarborgt U kwaliteit

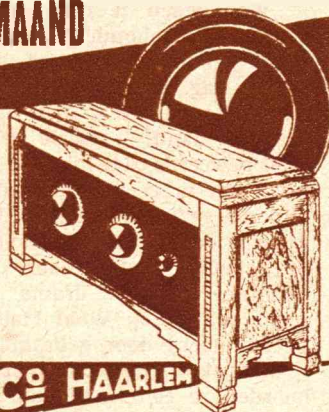
H. J. KUIPERS & Co
TWENTISCHE WITGOEDEREN INDUSTRIE
HENGEL O.

VOOR f 7.50 PER MAAND

zoo'n pracht toestel,
geheel wisselstroom
vanaf

f 125.-

Vraagt catalogus
No. 93.

HEES & Co HAARLEM
KRUISSTRAAT 33

LUIERMANDEN

en **WIEGEN** bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
Telefoon 43193

*Een aanhouder
wint....!*

*Geregeld
Adverteeren*

is....

winnen!

Omdat de kinde-
ren zich gauw
vuil maken

.... brei hun kleertjes uit
«Everlasting», want die
blijven absoluut goed in
de wasch, verkleuren niet,
pluizen niet.

Everlasting
kan er tegen

● Bewaar de etiketten die om de knotten zitten.
Bij inlevering van 50 stuks dezer etiketten aan
de Reclame-afdeeling Everlasting Fabrieken,
Postbus No. 850, Amsterdam, ontvangt U gratis
ons mooie HANDWERKBOEK. ●

*Wees verstandig! Koop goede stof en
Pereboom's
Prima
Passende
Patronen overal verkrijgbaar
vraag adressen!*

Pereboom's
Patronenhuis
Rozengracht 236
Amsterdam. Tel. 46590

Abonneert U op „De Stad Amsterdam”

Witte tanden: Chlorodont

De heerlijk frisch smakende Pepermunt-Tandpasta **Chlorodont** maakt de tanden schitterend wit en verwijdert leelyken tandaanslag — het beste door het gelyktydig gebruik van den Chlorodont-Tandenborstel, welke het reinigen en wit poetsen der tanden ook aan de zykanten mogelijk maakt. Overtuigt U eerst door het koopen van een tube van 35 cent, groote tube 60 cent, Chlorodont-Tandenborstels 75 cent, voor kinderen 45 cent. Men verlange **alleen de echte** Chlorodont-Tandpasta met rood-wit-blauwen garantiestrook en wyze iedere namaak af. Leo-Werke, Dresden, Bykantoor Amsterdam.

Een Verpleegster beveelt Phosferine aan.

Het is een weldaad
bij zwakheid na
Influenza.

Ik heb groot vertrouwen in Phosferine en heb het steeds zeer heilzaam gevonden, zoowel voor mijn patiënten als voor mijzelf. Phosferine is een prachtig versterkingsmiddel voor zwakte na een bevaling en voor personen die lijden aan na-invloeden van influenza. Het is dan een ware weldaad, daar het het heele lichaam op harmonische wijze versterkt. In het begin van dit jaar had ik een zware influenza-aanval waardoor ik mijn werk niet kon doen. Dank zij Phosferine genas ik snel en kon weer gauw mijn bezigheden hervatten. Ik talm nooit meer om Phosferine te gebruiken zoodra ik mij ook maar in het minst slap gevoel. Ik zal Phosferine altijd als een uitstekend versterkingsmiddel blijven aanbevelen. Zuster F. A. W.

(Origineele brief ligt ter inzage).

PHOSFERINE

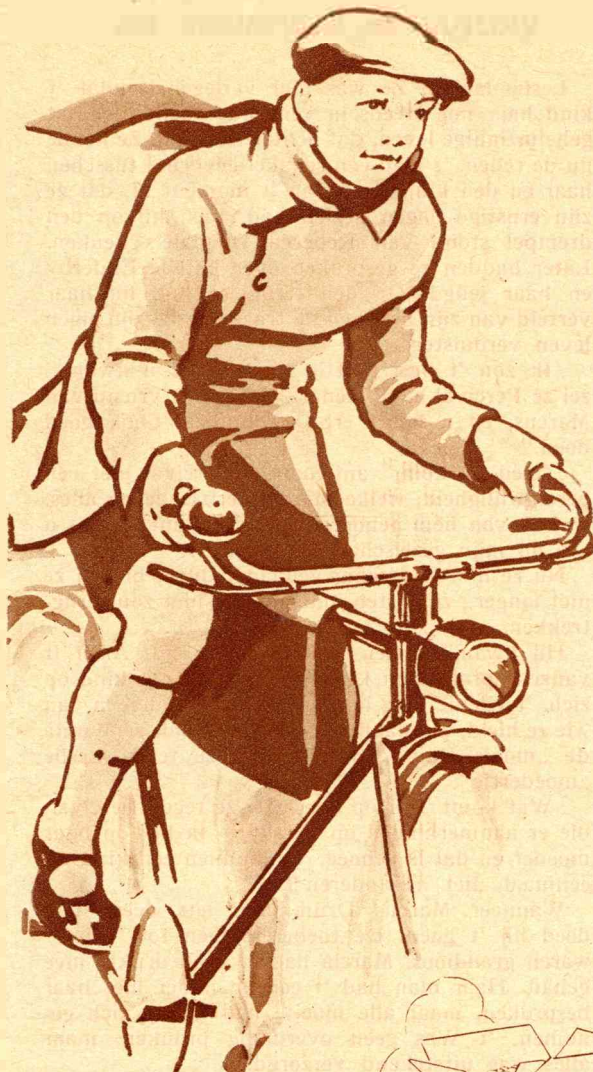
HET BESTE VAN ALLE VERSTERKINGSMIDDELEN TEGEN

Influenza	Zenuwstoornissen	Slapeloosheid
Indigestie	Overspannenheid	Rheumatiek
Uitputting	Geschokte zenuwen	Slechte eetlust
Zwakke	Geestelijke uitputting	Vermoeidheid
Zicht	Slechte spijsvertering	Zenuwpijnen
Hoofdpijn	Zwakke v. Kraamvrouwen	Moedeloosheid
	Kortademigheid	

In Tablet- en Vloeibare vorm; in drie grootten verkrijgbaar; f 1.- f 2.35 en f 3.75, de grootere verpakkingen zijn zeer voordelig

Neem een proef met Phosferine Health Salt. Het versterkende zout dat versterkt terwijl het reinigt.

Fabrikanten: PHOSFERINE (ASHTON & PARSONS) LIMITED,
Ludgate Hill, London, Engeland.
Imp. N.V. v. h. HENRI SANDERS - Keizersgracht 52, A'dam, Tel. 48581

Vluggkokend Quaker is
in 2-5 minuten klaar.
Hierboven het origineele rood,
blauw en gele pak. Tevens kunt U
normaalkokend Quaker verkrijgen

Als
Uw kind
rillerig is,
kan het niet
werken . . .

Een tocht naar school door de kou op een onvoldoend ontbijt maakt Uw kinderen voor den verderen morgen rillerig en onplezierig. Een koud ontbijt is voor een jongen, die werken en groeien moet, niet voldoende.

Een dampend bord warm havermout, dat is wat hij noodig heeft en wat hij zelf heerlijk vindt. Dokter zal U zeggen, hoe voedzaam en versterkend Quaker is. Moderne medici erkennen, dat het alle bestanddeelen bevat, die onontbeerlijk zijn voor den groei en de versterking van Uw kind.

Voor U is het gemakkelijk en goedkoop. Geen last meer met de kinderen aan het ontbijt. Zij vragen om nog een portie. Begin er reeds morgen mee. Vraag "Quaker, a.u.b." en U weet, dat U de origineele, hygiënische rood, blauw en gele pakken krijgt.

Quaker

UW KIND HEEFT BEHOEFTE AAN WARME QUAKER BIJ HET ONTBIJT

Wanneer U nog geen kalender mocht hebben aangeschaft

kunt U dit doen bij onze Bezorgers, Agenten en Kantoren. Wij hebben voor het nieuwe jaar wederom een grooten voorraad kalenders opgeslagen, die op aanvraag alleen aan onze lezers geleverd worden.

De prijs bedraagt maar f 0.40

Deze kalender munt - in tegenstelling met andere jaren - uit door uitvoering en originaliteit. Hij is verdeeld in 52 lange strooken en op iedere bladzijde prijkt een in afwisselende kleuren gedrukte fotografische prent. Dag voor dag kan dus gewoon worden afgescheurd. De voorpagina draagt den titel:

»OP STAP DOOR 1931«

Wij bevelen deze laatste uitgave van harte aan in de belangstelling onzer lezers en twijfelen niet of zij zal haar weg onder het publiek wel vinden.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

PHILIPS, ERRES EN DUCRETET

toestellen, diverse modellen. Prijzen vanaf f 125.-

BETALING VANAF f 7.50 PER MAAND

Demonstratie gratis

STOK's RADIO-AFDEELING

Wagenaarstraat 55-59 - J. M. Coenenstraat 1
Papaverweg 7-7 a - Jan v. Galenstraat 174-76-78

Gemeente- en Rijkspersoneel speciale conditiën

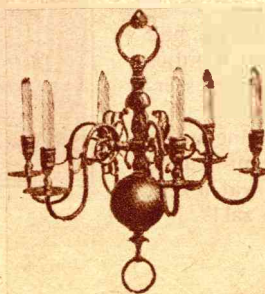
LUXE EN HUISHOUDELIJK KOPERWERK

vindt U bij

REEDERS

N.Z. Kolk 17 - Amsterdam
Tel. 45373

Sinds 1765 Specialiteit in
KOPER- EN TINWERK
Electrische Kaarsenkronen
Reparatie-Inrichting

Je apprecieert je man niet half genoeg. 't Kan best zijn, dat Marcus 't beter vindt om 't geheim te bewaren; toch wil hij 't je op jouw verzoek vertellen, liever dan dat jij verdriet hebt. Ik weet niet wat je meer verlangen kunt; als ik in jouw plaats was, zou ik niets vragen — en hem vertrouwen!"

Dat was nu juist, wat Marcia deed — maar ze wilde dat zelfs niet aan Leslie vertellen. Ze verlangde heelemaal niet, dat Marcus 't haar uit eigen beweging vertellen zou, ze voelde nu wel, dat haar vertrouwen in hem groot genoeg was om de kloof tusschen hen te overbruggen. Als zij hem vragen stelde, was dat misschien een bewijs van wantrouwen en haar trots en haar fijngevoeligheid verwerpen de gedachte een vertrouwen te vragen, dat niet vrijwillig gegeven werd.

„Percival Eastlake vertrouwt hem," vervolgde Leslie met verhoogde kleur. „In de paar oogenblikken, dat we met elkaar spraken, bleek dat meer dan eens. Hij mag jou ook, Marcia. Hij had 't over je. 't Meisje noemt je de mooie Dame. Waarom zou hij zich zoo met dat kind opsluiten? We moeten hem de volgende week op 't tuinfeest uitnoodigen. Ik sprak er over, maar hij schudde 't hoofd. 't Kind wilde dolgraag. Ik beloofde haar een invitatie. Kunnen we hem niet overhalen?"

Dien zelfden avond vroeg ze 't ook aan Marcus. Ze vertelde haar avonturen, maar met de noodige terughouding. Wel weidde ze uit over Dale Farm en de bewoners.

Marcus luisterde, zooals gewoonlijk, zwijgend toe, nu en dan vroeg hij iets, maar hij stelde geen bovenmatig belang in 't verhaal. Toen ze Hill Top Farm noemde, keek hij zijn vrouw aan.

„Heb je Leslie niet gewaarschuwd?"

„Jawel, Marcia heeft me verteld, dat er een nijldige oude man woonde, maar dat was juist een reden te meer. Ik houd van alles, wat anders is dan gewoon. Ik heb hem ook gezien — hij kon zoo van 't tooneel gelopen zijn! Je woont in een interessante streek, Marcus, die telkens nieuwe verrassingen biedt. Ik heb ook kennis gemaakt met je vriend, Percival Eastlake. Marcia had me heelemaal niet verteld, hoe aantrekkelijk hij was! 't Moest hem verboden worden om heelemaal alleen in dat leuke huis te wonen. Dat zag ik ook. Tot het kruispunt hebben we samen gereden. 't Is een huis als in een droom, maar mannen moeten geen droomleven leiden. Ik heb 't hem gezegd. Marcia moet hem eens wakker maken. Volgende week moet hij op de buitenpartij komen. Marcus, jij moet 't hem zeggen; ik heb nu eenmaal 't gevoel, als jij wat wilt, dan gebeurt 't ook." Lachend keek ze hem aan, maar toch lag er een ernstige klank in haar stem.

„Ik wil graag mijn best doen," lachte Marcus, „maar dan moeten jullie me helpen."

En zoo gebeurde 't, dat Marcia en Leslie den volgende middag naar 't schiereiland reden; juichend werden ze door 't kleine meisje begroet en die juichkreten brachten Percival naar buiten. Toen hij zag, wie er waren, verhaastte hij zijn voetstappen.

Marcia deed 't woord.

„Ik kom uit naam van mijn man en ik spreek ook uit mijn naam. Hij heeft me verteld, dat u nog nooit op Falconer's Hall geweest bent. We vinden, dat dit veranderd moet worden. Zooals u weet, geven we volgende week een tuinfeest. De jeugd wordt ook uitgenoodigd. We hadden uw pleegkind er ook graag bij — en u op de eerste plaats. De vermoedenis voor u zal veel minder groot zijn, wanneer u 'n paar dagen onze gast wilt zijn."

't Meisje, dat zich aan Leslie had vastgeklampt, klapte in de handjes en haar oogen schitterden als sterren.

„Oh, Liefste, gaan we? Moedertje, zeg toch aan Liefste, dat hij 't doen moet! Hij zal alles doen, wat u zegt — ik weet, dat hij dat doen zal!"

Leslie lachte. Ze was niet verlegen, omdat 't kind haar nog steeds in verband bracht met dat geheimzinnige leven, dat achter haar lag. Ze kende nu de reden. 't Had een schakel gevormd tusschen haar en den kluisenaar van 't moment af, dat ze zijn ernstige oogen gezien had, toen hij op den drempel stond van Rebecca Dugdale's keuken. Later hadden ze gesproken over Estelle Enderby en haar jeugd. Op den terugweg had hij haar verteld van zijn broer en de tragedie, die zijn eigen leven verduisterde.

„Ik zou 't heel prettig vinden, als u kwam," zei ze Percival aankijkend, „U bent de vriend van Marcus, en u hoort erbij, 't kind zal 't ook goed doen."

„Goed, ik kom," antwoordde Percival met een bereidwilligheid, welke Marcia verbaasde na alles, wat ze van hem gehoord had; „ik dank u, dat u zoo op mijn gezelschap gesteld bent."

Nu ze hun boodschap gedaan hadden, bleven ze niet langer; ze wisten, dat hij zich niet zou terugtrekken.

Hij kwam op den vastgestelden tijd. Alsof 't vanzelf sprak, nam Leslie de zorg voor 't kind op zich. 't Kleine ding had de gewoonte iedereen van wie ze hield, een naam te geven, en zooals ze Marcia de „mooie Dame" noemde, zei ze tegen Leslie „moedertje".

„Wat komt 't er op aan," zei ze tegen Percival, die er aanmerkingen op maakte. „Ik lijk op haar moeder en dat is genoeg. We kunnen een kind nu eenmaal niet veranderen!"

Wanneer Marcus Drummond iets deed, dan deed hij 't goed. De voorbereidingen tot 't feest waren grandioos. Marcia had er geen drukte mee gehad. Haar man had 't een en ander met haar besproken, maar alle moeite had hij op zich genomen. 't Was geen overdadig pronken, maar alles was uitstekend verzorgd.

Marcia had dus niets anders te doen dan de gasten te ontvangen. Ze deed 't op haar eigen statige manier en Marcus stond naast haar, kalm, waardig en zelfbewust.

Landweg in den Herfst

Leslie had op zich genomen zich met de kinderen te bemoeien. Zoodoende kwam ze overal en hoorde meer dan ze gedaan zou hebben, wanneer ze zich bij een bepaald clubje grooten had aangesloten.

Ze zag, dat de verschijning van Percival Eastlake ook ieders verbazing wekte. In den middag, toen 't meisje zich even in een rustig hoekje had teruggetrokken om uit te rusten, zetten twee dames zich in de buurt neer zonder Leslie op te merken. Ze luisterde niet naar 't gesprek tot ze den naam Percival Eastlake hoorde noemen. Toen werd ze opmerkzaam. Een van de dames zei:

„Ja, dat is allemaal erg mooi, maar waarom dan dat kluisenaarsleven na zijn terugkomst? De treurige dood van zijn broer en zijn eigen gezondheid verklaren wel iets; maar ik heb altijd gedacht, dat er meer achter stak. En in welke verhouding staat hij tot Marcus Drummond?"

„Wel, als je mijn meening vraagt, dan zeg ik je ronduit, dat ik vast overtuigd ben, dat er een band tusschen die twee bestaat, waarvan men niets weet, maar die een hoop duidelijk zou maken."

„Vertel 't me dan, alsjeblieft! Denk je — bedoel je, dat Percival Eastlake iets te maken heeft met — met wat twee jaar geleden op Wold Hall gebeurd is?"

„Twee en een half jaar. 't Gebeurde in Februari, als ik me goed herinner! Er werd een man dood gevonden — hoogstwaarschijnlijk vermoord; dat blijft een open vraag, want de doctoren hebben verklaard, dat hij een hartkwaal had. 't Is bewezen, dat Marcus dien heelen nacht op Falconer's Hall geweest is. Maar 't werd een heel schandaal en op raad van zijn ouders ging hij eenigen tijd naar 't buitenland, tot de praatjes gesust waren. Bijna onmiddellijk na zijn vertrek vertrok Percival naar West-Indië. Pas was Marcus terug of hij ging hem achterna en bracht hem terug als een wrak. Sindsdien heeft Percival 't leven geleid van een kluisenaar, blijkbaar om geen andere reden, dan dat zijn broer jaloersch was om 't feit, dat Percival zijn vrouw kwam opzoeken. Uit jaloezie schijnt die broer zich dood gedronken te hebben. Natuur-

lijk een treurige geschiedenis; maar dat verklaart toch niet genoegzaam 't teruggetrokken leven van Percival. Ik kende zijn broer en hem al als kinderen. Ook Marcus Drummond heb ik zien opgroeien. Hun ouders waren onze vrienden. Hij had zich niet van alle oude bekenden hoeven terug te trekken, tenzij —"

„Ga door alsjeblieft! Wat denk je?"

„'t Is misschien allemaal theorie; maar ik heb me steeds verbeeld, dat Marcus weet, wat er dien nacht op Wold Hall gebeurd is en dat hij iemand beschermt."

„Maar dan toch niet Percival Eastlake?"

„Ik weet 't niet. Misschien wel. Ze zijn altijd heel groot met elkaar geweest. En je weet, in dien tijd moet er sprake geweest zijn van twee mannen — ik bedoel, dat, daar Marcus niet op twee plaatsen tegelijk kon zijn, iemand meer voor zijn persoon is aangezien dan hem waarschijnlijk lief was."

„Maar ze lijken heelemaal niet op elkaar."

„Niet precies; maar voor Percival ziek werd, was hij even groot en recht als Marcus. Ze hadden alle twee bruin haar en schitterende oogen; en bedenken wel — iedereen geloofde, dat alleen Marcus in staat was om een zeker zwart paard te berijden, dat al menigen staljongen van zijn rug gegooid had. Maar ik weet toevallig, dat Percival dat beest evengoed berijden kon. Ik heb het met mijn eigen oogen gezien. Daarom —"

„Maar je gelooft toch niet — Dien nacht — Denk je dan —"

„Ik meen niet meer dan wat ik zeg. Deze twee jonge menschen waren boezemvrienden. Ze hadden geen geheimen voor elkaar. Ze waren altijd samen. Roland, de oudste broer, was altijd een woeste jongen. Men dacht, dat Percival heel naders was, maar wie weet —" (Wordt voortgezet)

Een niet minder triest tafereel bieden de uitstekende rotspunten en pieken in de woestenijen van den Noord-Amerikaanschen staat Colorado.

DE ZONDAGSRIJDER

NAAR HET AMERIKAANSCH
DOOR W. VAN HOORN

Marie Tull stelde zich den hemel het liefst voor als doorsneden door een eindeloos lange, rechte, effen autobaan; zonder zijwegen of maximum-snelheidsborden; met den horizon als eenige begrenzing op mijlen en mijlen afstands. Verkeersagenten werden daar natuurlijk niet toegelaten, en ook voor Zondagsrijders moest Sint Petrus de hemelpoorten streng gesloten houden.

Voor al voor roodharige Zondagsrijders. En heel vooral voor een zekeren roodharigen Zondagsrijder, die naar den naam Jim luisterde, sterke, lange armen had en leuke, bruine oogen.

Marie Tull reed zelf natuurlijk ook op Zondag, evengoed als op alle andere dagen van de week. 's Zondags voor haar plezier, en door de week voor haar baantje: het voorzien van de diverse kiosken van nieuwen voorraad van het blad, waarvoor zij werkte. Haar wagentje was niet duur geweest, maar er zat pit in en vaart; al drie keer had zij een bekeuring opgelopen omdat zij zestig kilometer reed. En een van die drie keeren was die Jim er de schuld van geweest.

Het was de eerste mooie Zondagmorgen in Mei; de plezierrijders zwermden in grooten getale met een slakkengangetje van twintig kilometer per uur over 's Heeren wegen. En dat ze nu juist allemaal den weg langs de rivier moesten kiezen!

Marie's wagentje gleed als een wervelwind over de rechte, witte betonbaan, toen die andere wagen vlak voor haar naar het midden van den weg koers zette. De chauffeur had rood haar en zijn auto maakte zeker niet meer dan twintig.

Marie waarschuwde, doch hij gaf haar met zijn linkerhand een teeken om te stoppen. Weer waarschuwde zij, bevelender ditmaal, en wilde de bocht wijder nemen, doch hij kwam regelrecht op haar in rijden. Zij wierp het stuur om en trapte

op de rem. Haar wagentje schoof dwars over den weg, weer terug, en toen met groot gekraak tegen de houten veiligheidsbarricade aan.

Meteen stapte een verkeersagent van zijn motor; z'n notitie-boekje in de hand. De andere wagen stopte ook, en de roodharige eigenaar kwam grinnikend op haar toegewandeld.

„Waar ging dat met zoo'n vaart naar toe?” vroeg hij. De agent scheen hem te kennen. „Hallo Jim,” zei hij. Zodoende wist zij zijn naam. „Je bent er dus ook getuige van geweest?”

„Dat niet bepaald,” antwoordde hij.

„Hoeveel reed u, jongedame?” vroeg de agent. Marie antwoordde niet dadelijk, doch wierp Jim eerst een vernietigenden blik toe.

„Ik lette op den weg, niet op den snelheidsmeter,” verklaarde zij toen met waardigheid.

„U reed op zijn minst zestig,” beschuldigde de man der wet.

„Op zijn minst,” viel Jim bij.

„Het was zijn schuld!” riep zij woedend uit. „Hij is een van die verschrikkelijke Zondagsrijders, die hier den weg onveilig maken!”

„Hij?” vroeg de agent veelbeteekenend.

„Ik moest de rij uit,” zei Jim. „'n Joggie op de fiets reed voor mij. Ik heb haar twee maal gewaarschuwd.”

„Uw naam, juffrouw?” vroeg de agent. Jim leunde gretig voorover om het antwoord te hooren.

„Gaat u liever terug naar uw lijkwagen,” snauwde Marie hem toe. „U houdt den heelen begrafenisstoet op.”

„Bewaart u uw geestigheden tot later,” verzocht de agent. „Ik moet eerst uw naam noteeren, dan zal ik zien of ik een wagen vind die u op sleeptouw wil nemen.”

Zoo eindigde haar eerste kennismaking met Jim. Zij zag hem daarna nog heel vaak. Altijd 's Zondags, en altijd langs de rivier, en altijd met datzelfde ergerlijke slakkengangetje.

„Hij is een ezel,” besloot Marie bij zichzelf. „Hij zal het nooit leeren!”

De eerste maal dat hij haar weer passeerde, leunde hij uit zijn wagen en keek glimlachend naar haar spatborden, die weer hun ouden vorm hadden herkrege. Die glimlach maakte haar natuurlijk woedend; zij negeerde hem straal en gaf meer gas.

Daarna wuifde hij, iederen keer als hij haar ontmoette. Na de eerste tien maal wuifde zij terug. Waarom ook niet? De stakker. Het was een schande dat zoo'n aardig-uitziende jongen zoo slecht reed. Er zat geen pit in hem. Hij deed het natuurlijk te weinig om het ooit goed te leeren. Een ras-Zondagsrijder.

Op een goeien Zondag sprong haar band op den weg langs de rivier. Toen zij goed en wel op haar knieën lag, stopte hij naast haar.

„Helpen?” vroeg hij.

Marie klemde haar tandjes op elkaar. „Ik kan mezelf wel redden,” antwoordde zij koel.

„Geef mij dien schroevendraaier,” drong hij aan.

„U weet immers niets van auto's af!” schamperde zij.

„Zoo? Nou, ik denk dat ik u nog aardig wat zou kunnen leeren!”

„Dan toch zeker per brief-cursus,” gaf zij terug. Toen de reserveband er goed en wel op zat, zei ze, inplaats van hem te bedanken: „Ik zou nu

maar gauw doorrijden als u tenminste nog voor den nacht thuis wilt zijn!"

Hij zette zijn motor aan en wierp haar een kushand toe. Marie liet hem haar slanken rug zien. Het was zonde dat iemand met zulke leuke oogen zoo slecht reed.

Den volgenden dag, een regenachtigen Maandag, verliet zij het bureau met haar volgeladen wagen.

Op het drukke kruispunt bij Harrison en Halsted hinderde haar een auto. Over tien seconden zou 't groene verkeerssignaal in rood veranderen, en dan was de kans op oversteken verkeken. Als die sufferd nu maar opschoot..... Zij zag een openingetje, gaf meer vaart, en wrong zich erdoor. Het licht draaide al — toch probeerde zij het nog te halen. Een agent kwam op haar toegerend. Zij hoorde menschen gillen, en zag den ladderwagen van de brandweer in volle vaart op zich afkomen. Snorrende wielen en heftig lawaaiende kopers bellen.

Zij trapte op haar rem. Het asfalt was glad, haar wagentje slipte. Marie rukte het portier open, klaar om te springen. Zij sloot haar oogen, in doodsangst. Zij zag de botsing niet; voelde haar niet, hoorde alleen het vreeselijke gekraak van staal tegen staal.

Vreemd, dat zij geen pijn voelde.

Marie opende haar oogen. Zij was niet gewond,

en ook haar wagentje mankeerde niets; maar de ladderwagen lag op zijn zij.

De brandweermannetjes klommen eruit, doch de chauffeur bleef bewegingloos achter het stuur liggen. Hij had rood haar.

Met één sprong was Marie bij hem. „Jim!" gilte zij. „Jim!"

Een agent trachtte haar terug te houden, doch zij rukte zich los. Jim opende zijn oogen. „Jij?" Hij bewoog voorzichtig zijn hoofd. Grinnikte toen. „Wat zeg je nou van mijn kinderwagen?" vroeg hij.

Marie slikte iets weg. „Dus jij kunt... dat ding rijden?"

„Dat zou ik denken!" mengde de agent zich in hun gesprek. „Hij is de beste chauffeur van de heele stad! Hoe is uw naam?"

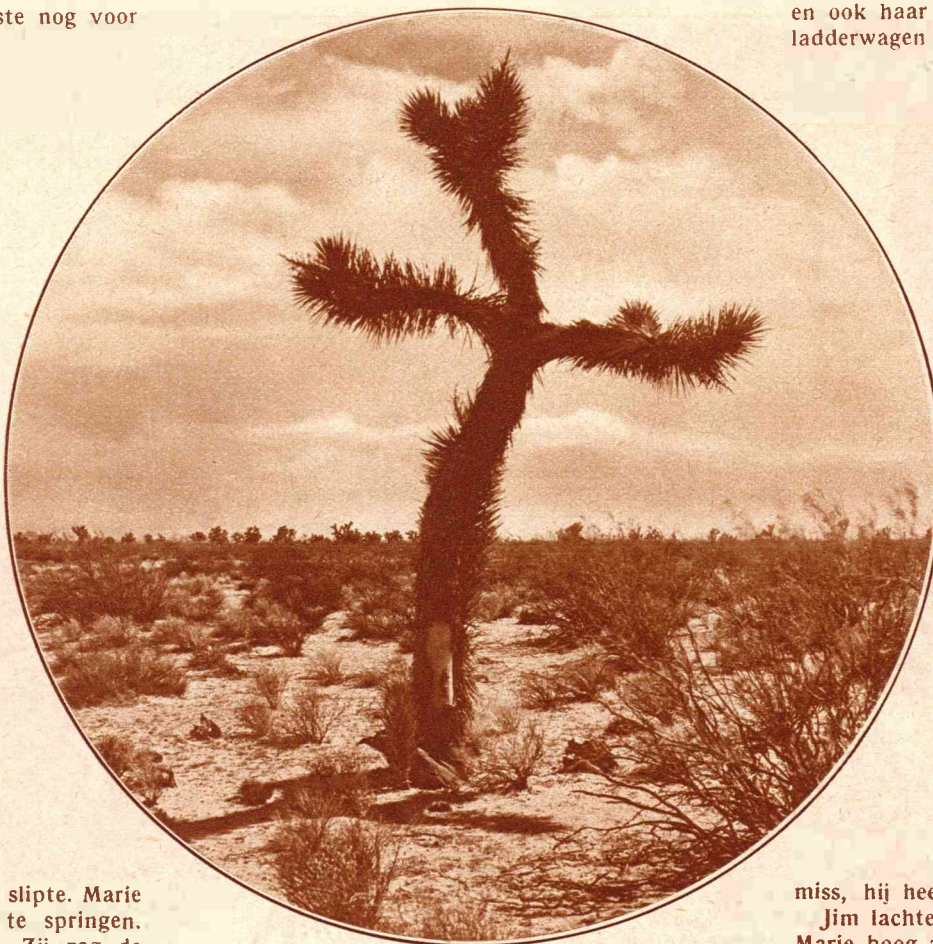
„Het was haar schuld niet," zei Jim vergoelijkend. „Zij is maar zoo'n Zondagsrijdstertje."

„Ik zou u aanraden een volgenden keer liever te loopen," verklaarde de agent. „U mag den hemel danken dat het zoo is afgelopen,

miss, hij heeft het gedaan om u te sparen!"

Jim lachte, en kroop langzaam uit den wagen. Marie boog zich over hem heen. Zijn rechterarm hing slap langs zijn lijf, maar zijn ongedeerde linker sloeg hij stevig om haar hals en kuste haar, voor alle menschen.

„Mijn meisje, agent," verklaarde hij trotsch.

In de Californische woestijn treft men dikwijls boomen en planten aan met een zeer merkwaardigen groei. Een specimen hiervan toont u deze foto van een spar, een zoogenaamden Joshua-boom, dien men met recht „vogelverschrikker" zou kunnen betitelen.

Ontbladerde boomen in het „Oranje Park" in Zuid-Californië. Hun grillige vormen steken spookachtig af tegen lucht en wolken.

VROUWENLEVEN

NIEUWE WINTERHOEDEN

Elegant namiddagdopje van donkerbruin vilt, gegarneerd met groote toef reigerveeren.

Bruin vilthoedje met opgeslagen randje.

Flatteus steekje van zwart velours met breitschwanz garneering en bijpassende breitschwanz-das.

Baretmodel van grijs-zwart tweed met jade-speld.

In tegenstelling met de breedgerande capelines, welke i.l. zomer zoo zeer in trek waren, zijn de hoedjes voor 't winterseizoen zeldzaam klein.

Het zijn meest kunstig gedrapeerde tulband-, muts- en baretmodellen, welke een tikje schuin en achter op het hoofd gedragen worden, zoodat ze het voorhoofd geheel vrij laten. Verder flatteuse steekjes en klokhoedjes van soepel vilt, velours, tricot of tweed. Heel vaak worden de hoeden vervaardigd van dezelfde stof als het costuum of de mantel waarbij ze gedragen moeten worden.

De garneering is uiterst eenvoudig. Ze bestaat hoogstens uit een strikje, een drapé van velours, een speld, een toefje veeren of een bontapplicatie. Laatstgenoemde manier van garneeren is zeer in trek en wordt zoowel op zwarte als op gekleurde hoeden met veel succes toegepast. Kortharige bontsoorten, zooals hermelijn, persianer en breitschwanz komen voor dit soort garneeringen het meest in aanmerking. Bij costumes en mantels van soepel breitschwanz is de hoed vaak geheel van hetzelfde materiaal vervaardigd.

Voor de avonduren zijn er de tulbandjes van lamé of satijn in de tint van de japon, waarbij ze gedragen worden. Behalve deze, een groote verscheidenheid flatteuse theaterkapjes van velours tule, kant en loovertjes, welke met glinsterende byoux of een toefje veeren zijn gegarneerd.

MARGUERITE.

Coquet namiddagmodel van zwart fluweel met cross op zijde.

Namiddaghoedje van donkergroen vilt met drapé en glinsterend byou op zijde.

Geestig gedrapeerd dopje van soepel donkerrood vilt.

Een Practisch Modenieuwtje

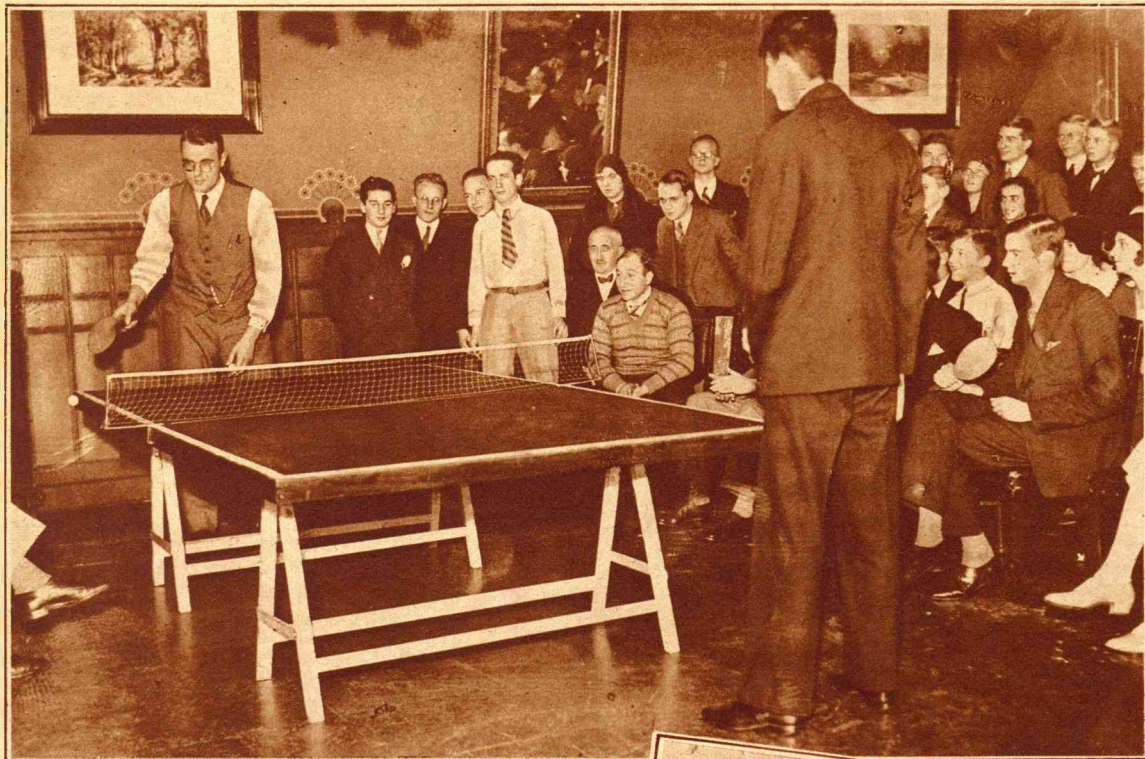
We hadden nu, eenige jaren lang, vrijwel dezelfde modellen voor onze japonnen. Wel waren er telkens nieuwigheidjes, maar van dien aard, dat we met enkele veranderingen onze toiletjes weer konden moderniseeren.

Dat is anders geworden nu de mode zoo'n groote omwenteling heeft ondergaan. Maar ook nu hoeven we heusch nog niet met de handen 't haar te zitten, want ook nu kunnen we met eenige veranderingen de ouderwetsch geworden japonnen omtooieren in moderne toiletjes.

Onder de nieuwe Parijsche modellen zijn er verscheidene, waarvan het bovengedeelte bestaat uit een lichte tint en het onderste deel uit een donkere stof. Het bovengedeelte is soms slechts een

pas, waaraan zich de mouwen aansluiten. Soms reikt het tot even boven de taille, soms geeft het 't effect van een boléro. De afscheiding tusschen boven- en ondergedeelte wordt soms door schulpen aangegeven, soms door een neergaande punt van het bovendeele, soms door een opwaartsche punt van het rokgedeelte. Hier en daar ook gaat de pas van voren over in een vest en bij sommige toiletjes is alleen het bovengedeelte van de mouw uit het materiaal van den pas vervaardigd.

Wat 'n mogelijkheden voor het moderniseeren van oude japonnen! Wat een mogelijkheden voor het renoveeren van japonnen, die onder de armen en aan de mouwen slijtage gaan vertoonen! En wat een mogelijkheden voor al degenen, wier handige vingertjes van oud nieuw weten te tooveren! P. 1)

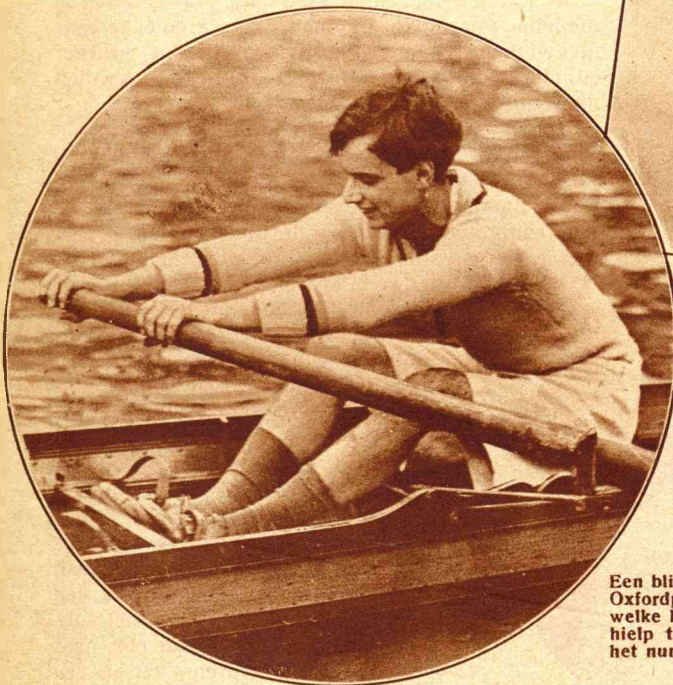

Als de velden blank staan... is dit misschien iets voor onze voetballers. De mixed tafeltennisclub Blauw Wit organiseerde Zondag in De Kroon een wedstrijd, tijdens welke onze fotograaf deze opname maakte. Ze geeft weer een spelmoment uit den kamp tusschen de heeren v. d. Heide (Amsterdam kampioen) en Uhlenbech (Den Haag).

Sport van Zondag

Ditmaal is de oogst al bijzonder schraal. 't Zag er Zaterdag al niet best uit, doch waarschijnlijk was het nog meegevallen, ware het niet dat in den nacht van Zaterdag op Zondag een ware wolkbreuk een niet onbelangrijk deel van ons land onder water zette, waarbij natuurlijk talrijke voetbalvelden.

Om deze reden bleef de hoofdstad van eerste klasse voetbal verstoken en moeten wij onzen

Een blind roeier, candidaat voor de Oxfordploeg. Mr. Cross in zijn boot, welke hij voor Worcester College hielp ter overwinning voeren in het nummer: Jonge Vier.

lezers op fotografisch gebied maar iets anders voorzetten. Wie had er ook kunnen denken, dat er b.v. bij Spartaan nog gespeeld zou worden. Of het veld inderdaad bespeelbaar was, betwijfelen wij sterk, doch wat dit betreft, moet men het in Amsterdam zoo nauw niet nemen.

Wij zien straks Ajax noode uit zijn tegenwoordige omgeving wegtrekken, doch als men den toestand van het terrein in aanmerking neemt, dan wordt het toch eigenlijk hoog tijd. Het schijnt, dat de bodem steeds minder water kan verwerken. De competitie heeft intusschen een zeer onregelmatig verloop.

Wanneer de hoofdstad straks een afdeelingkampioen krijgt, zal het Blauw Wit hoogstwaarschijnlijk niet zijn. Feijenoord en Sparta wonnen beide een lastigen uitwedstrijd, zoodat dit Rotterdamsche tweetal steeds vaster bovenaan komt te staan.

In de andere afdeeling blijft de hoop op Ajax gevestigd, maar voorloopig houden de Zaankanter hier het heft in handen.

Zooals wij reeds zeiden, werden er op enkele terreinen der tweede klassers droge plekje's ontdekt, weshalve men al de nattigheid daaromheen maar op den koop toe nam.

Onder dergelijke omstandigheden slaagde Spartaan er in met 3—0 van Baarn te winnen, waardoor voor de Spartanen de laatste vrees, zoo ze althans nog bestond, is weggenomen. Bloemendaal leed in deze afdeeling een zware nederlaag tegen Zandvoort, zoodat de club uit het kruidnotendorp voorloopig nog het twijfelachtige genot is beschoren als hekkensluitster te mogen fungeeren. Baarn schijnt ook wel iets voor die fatale plaats te voelen.

In de andere afdeeling werkt T.O.G. zich regelmatig naar boven. Het gevaar dat hier aanvankelijk dreigde schijnt ons reeds voor 90 % afgewend. Nu weer werd met overtuigende cijfers (7—2) van Hollandia gewonnen.

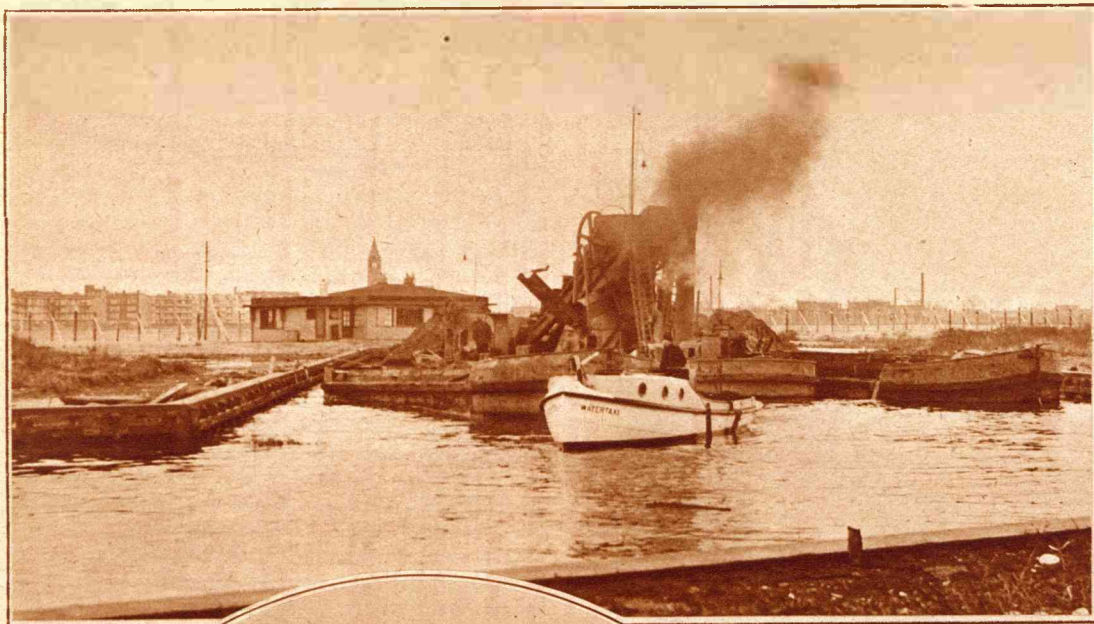
Ziehier het voornaamste van Zondag j.l. Het is inderdaad een bedroevend beetje en wanneer niet spoedig verbetering intreedt, zal een niet onbelangrijk deel van het voetbalseizoen 1930-'31 moeten worden afgewerkt in een periode, dat het bruine monster reeds lang veilig zijn zomerslaap behoorde te doen.

If Winter comes. In Zwitserland krijgt men zooveel sneeuw als wij water. De foto doet ons misschien nog wat onwennig aan, doch de liefhebber van de schoone wintersport zal er ongetwijfeld zijn hart aan ophalen. De kiek is genomen in de buurt van Zürich.

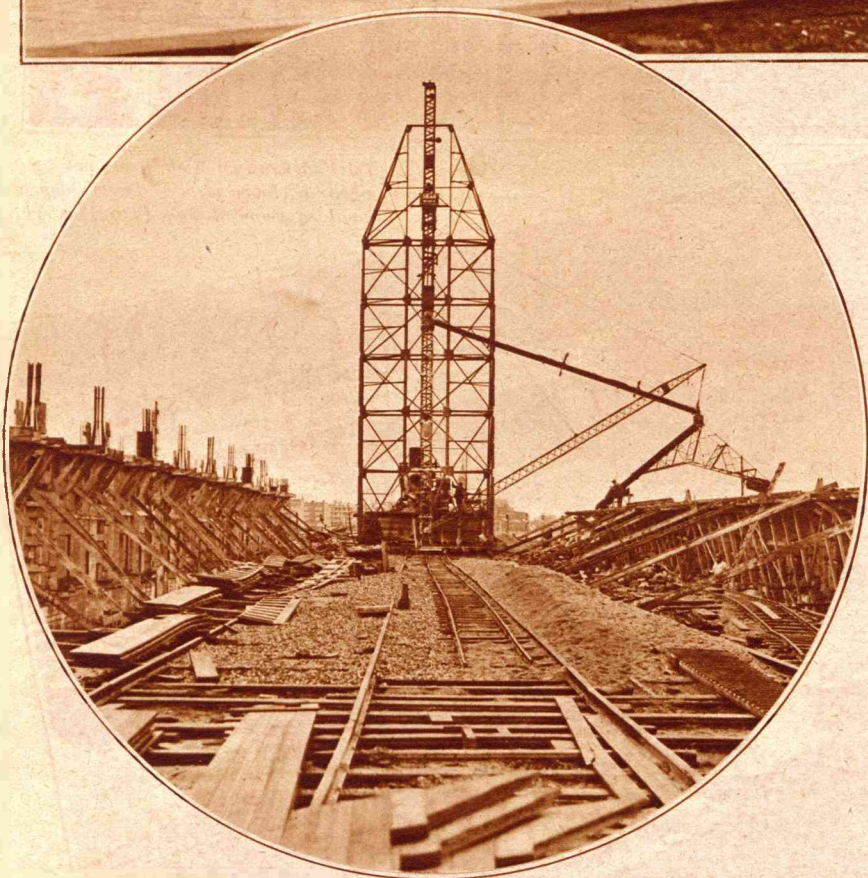

Een typisch moment uit de Engelsche paardenwereld. M. Feates (op den voorgrond) juist voor hij op Second National kwam te vallen in de Chewer Steeple chase.

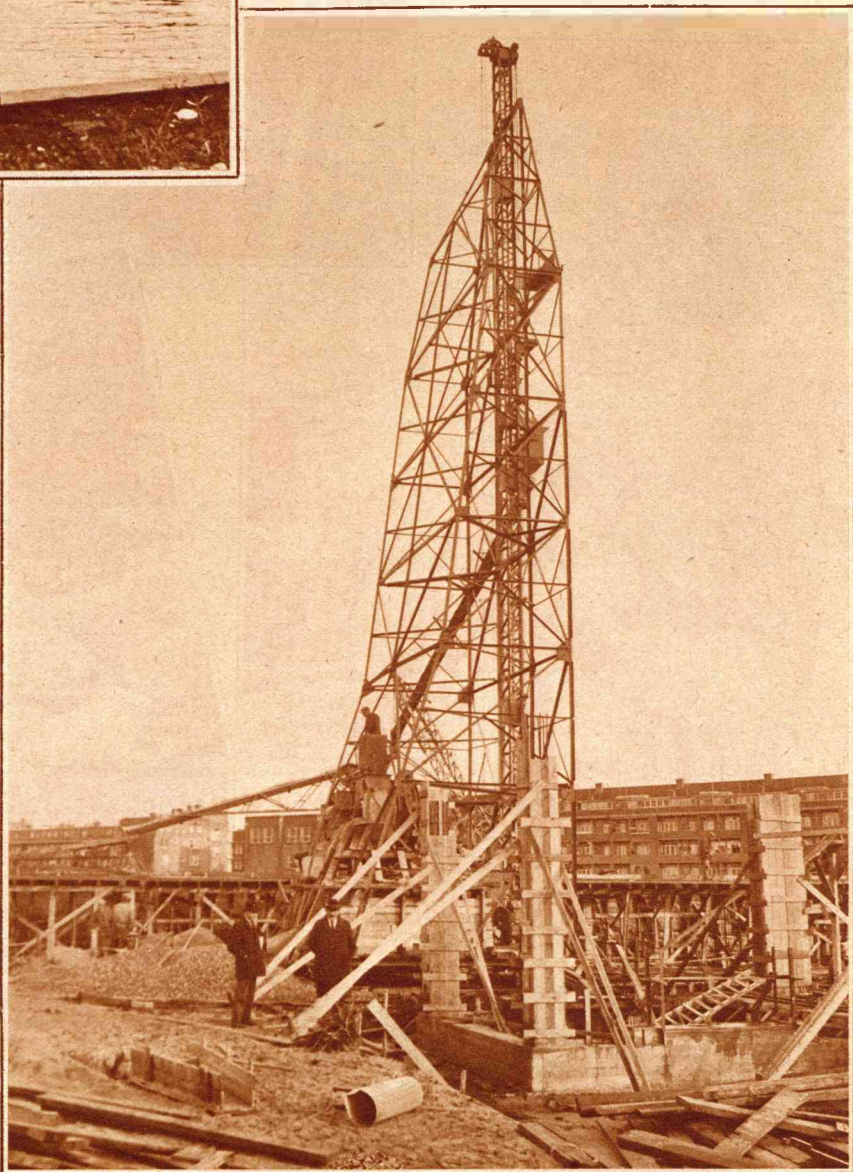
Het uitbaggeren der toekomstige havens.

DE NIEUWE MARKTHALLEN

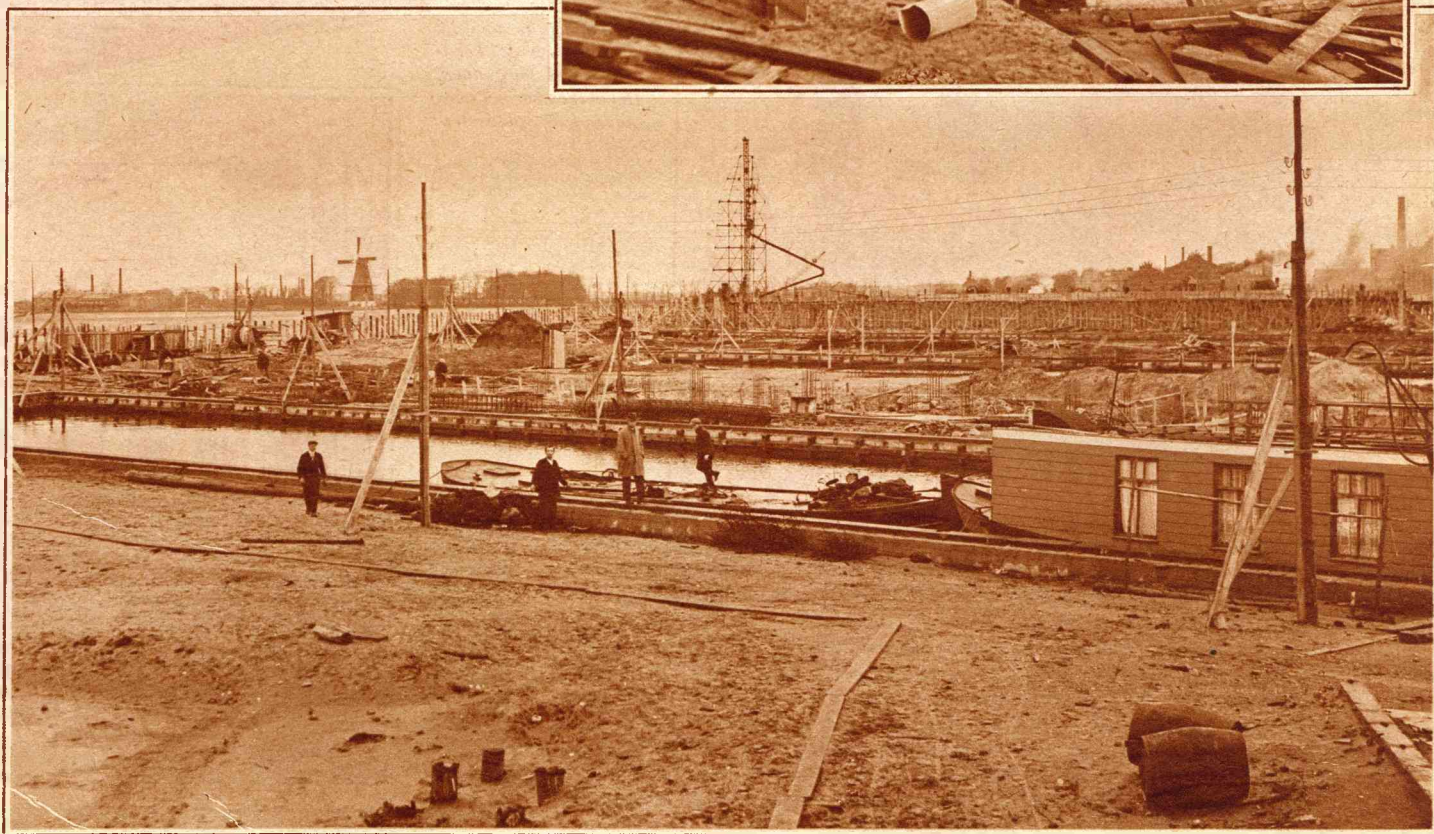
Het eerste pakhuis in wording.

De betontoren, die bij den bouw der hallen druk benut wordt.

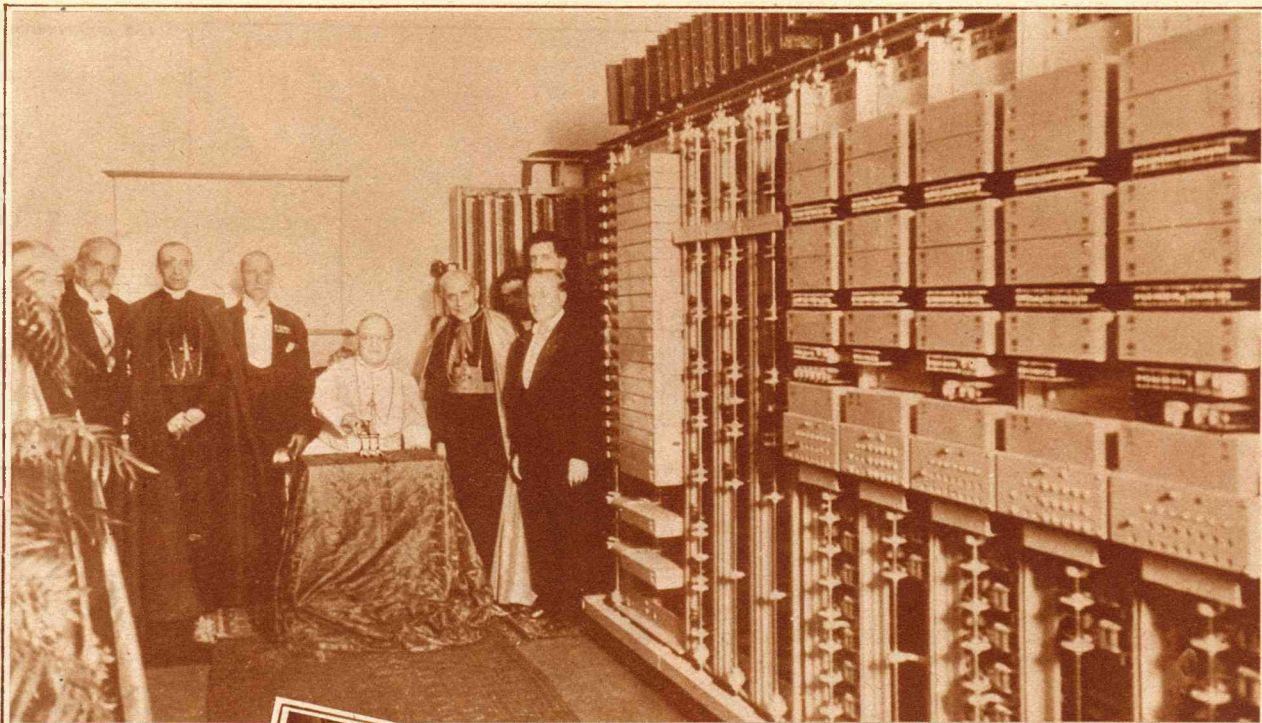
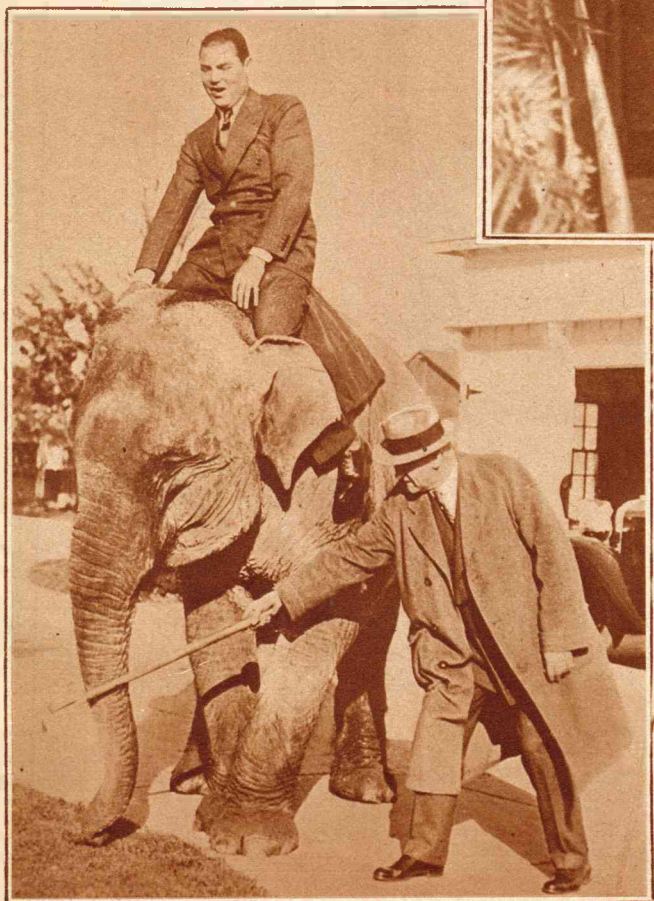
Eigenlijk diende ons opschrift minder weidsch te zijn, want de stand der werkzaamheden aan de Kostverlorenvaart is niet zóó, dat al gesproken mag worden van „nieuwe markthallen.” Er is nog slechts sprake van „markthallen in wording.” Van den uitgebreiden arbeid, die als resultaat ongetwijfeld het marktwezen ten goede zal komen, hier eenige mooie foto's.

Algemeen overzicht van de gronden, waarop straks de nieuwe markthallen zullen verrijzen.

Het Buitenland

Twee zwaargewichten. De bokser Jack Dempsey vermaakt zich met een ritje op den olifant „Nancy”, die aan een millionair te Chicago toebehoort.

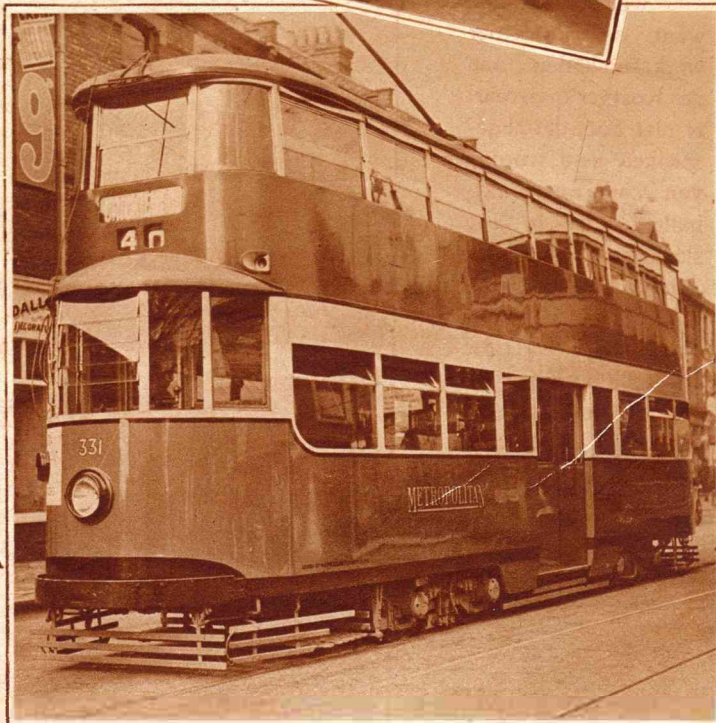
De Vaticaanstaat heeft thans ook zijn eigen telefooncentrale. Deze dagen werd zij geopend door Paus Pius XI.

Te Londen is aan de postkantoren de kerstdrukte al begonnen. Het verzenden der tienduizenden pakketten.

De nieuwste opname van den vliegenier Charles Lindbergh en zijn vrouw, als zij zich naar hun machine begeven.

Een nieuw model tramwagen is te Londen in gebruik genomen. Het is te hopen voor de bewoners van de Engelse hoofdstad, dat zij harder zullen rijden dan de A'damsche broertjes.

HET „WAAIGAT” TE ALKMAAR

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f1.62⁵; per post ook voor Ned.-Indië f1.75; Voor het overige buitenland f2.25 of f2.50; Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.